

FOLKETINGET

Europaudvalget

Referat

af 6. europaudvalgsmøde

Dato: fredag den 2. november 2018

Tidspunkt: kl. 10.00

Sted: vær. 2-133

Til stede: Erik Christensen (S), formand, Kenneth Kristensen Berth (DF), næstformand, Jan E. Jørgensen (V), Peter Hummelgaard Thomsen (S), Finn Sørensen (EL), Rasmus Nordqvist (ALT) og Holger K. Nielsen (SF).

Desuden deltog: Udenrigsminister Anders Samuelsen, erhvervsminister Rasmus Jarlov, finansminister Kristian Jensen, minister for offentlig innovation Sophie Løhde, skatteminister Karsten Lauritzen samt transport-, bygnings- og boligminister Ole Birk Olesen.

Punkt 1. Rådsmøde nr. 3647 (udenrigsanliggender - handel) den 9. november 2018

EUU alm. del (18) – bilag 80 (kommenteret dagsorden)

Udenrigsministeren: Først vil jeg gerne knytte nogle bemærkninger til det generelle handelspolitiske klima, som udgør bagtæppet for rådsmødet. Handelskrigen mellem USA og Kina har skabt uro på de globale markeder, og begge parter har indført WTO-stridige toldforhøjelser. Det er bekymrende og understreger betydningen af multilaterale handelsregler. USA's America First-strategi lægger pres på WTO og skaber tvivl om USA's engagement i multilateralt handelssamarbejde. En stor del af den amerikanske kritik retter sig mod Kina. Kort sagt mener præsident Trump, at Kina har udnyttet USA gennem unfair konkurrence. Det har Kina kunnet, fordi WTO's regler ikke kan håndtere den kinesiske model.

EU og andre toneangivende WTO-medlemmer er generelt enige. Kina har ikke udviklet sig til den markedsøkonomi, vi regnede med, da landet blev medlem af WTO i 2001. Kinesisk handelspraksis er på nogle områder unfair og kræver en mere håndfast håndtering. Det gælder eksempelvis den udbredte subsidiering af statsejede virksomheder og manglende gennemsigtighed i økonomien. Derfor

har EU moderniseret sine defensive handelsinstrumenter. Og derfor er EU ved at behandle et forslag om screening af udenlandske investeringer, hvis nationale sikkerhedsinteresser er påvirket.

Men vi er ikke enige med USA i, at den bedste vej frem er at ignorere de aftalte spilleregler i WTO. Da Europa og USA efter anden verdenskrig etablerede GATT, var det med udgangspunkt i fælles handelsliberale principper. Det var også grundlaget, da WTO blev oprettet.

Der er ingen tvivl om, at vi fortsat har brug for WTO som bolværk mod protektionisme. Men vi må erkende, at WTO ikke har tilpasset sig ændringerne i den globale økonomi. Der er brug for at modernisere WTO, så handelsreglerne modsvarer aktuelle behov og er relevant for alle medlemmer.

1. Modernisering af WTO

– Status/Politisk drøftelse

Rådsmøde 3647 – bilag 1 (samlenotat side 2)

EUU alm. del (17) – bilag 737 (udvalgsmødereferat side 892, senest behandlet i EUU 15/5-08)

EUU alm. del (072) – bilag 321 (udvalgsmødereferat side 1096 FO, forhandlingsoplæg forelagt 13/6-08)

Udenrigsministeren: Der forventes en drøftelse blandt ministrene baseret på en orientering fra Kommissionen. Der ventes at være fokus på følgende områder:

Det første og mest akutte problem vedrører WTO's mulighed for at håndhæve allerede vedtagne regler. USA blokerer for udpegelse af nye dommere til det såkaldte appelorgan. Ved fuld styrke tæller det syv dommere. Der er nu kun tre dommere tilbage, og når to af dem stopper næste år, vil appelorganet ikke længere kunne fungere. Det er i alles interesse at have effektive mekanismer til tvistbilæggelse. Faktisk har USA vundet flere sager i appelorganet, end man har tabt. Derfor skal USA sammen med andre toneangivende medlemmer engagere sig i at finde en løsning.

For det andet skal der fremdrift i WTO's såkaldte forhandlingsarm. På den korte bane gælder det regler for fiskerisubsidier, hvor WTO's medlemmer på ministerkonferencen i Buenos Aires sidste år forpligtede sig til et resultat i 2019. På lidt længere sigt skal der skabes resultater i de øvrige forhandlingsspor, som ligger mere eller mindre stille. Det skyldes i høj grad WTO's konsensusstruktur. Den forhindrer, at der kan tages fat på nye væsentlige emner som digitalisering og e-handel, fordi enkelte lande blokerer. Der er behov for mere fleksible tilgange: eksempelvis plurilaterale aftaler, som er åbne for – men ikke forpligter – alle.

I forhandlingerne er der også brug for i højere grad at kunne sondre mellem WTO's medlemmer, så den såkaldt "særligt gunstige behandling" målrettes især de fattigste udviklingslande. Som reglerne er nu, er store vækstøkonomier som Kina i samme kategori som Tchad og Burkina Faso.

For det tredje er der behov for mere åbenhed om notifikationsforpligtelser. Mange medlemmer lever ikke op til deres ansvar om transparens i forhold til subsidiering af eksempelvis statsejede virksomheder eller landbrugssektoren.

Så WTO må moderniseres, hvis organisationen skal overleve. EU har derfor påtaget sig en ledende rolle og arbejder nu på at bygge bro mellem især USA og Kina. Det er ikke nogen nem opgave. På den ene side er det amerikanske engagement i – og tro på – multilaterale løsninger begrænset for tiden. På den anden side er Kinas villighed til at gå ind i kompromiser, som i et vist omfang vil indebære forringelse af de nuværende vilkår, også begrænset.

På den baggrund arbejder handelskommissær Cecilia Malmström på at engagere USA i en trilateral dialog, hvor også Japan deltager. Dialogen repræsenterer dermed over halvdelen af verdens BNP. Fokus er på et moderniseringsforslag, som vil modvirke unfair handelspraksis fra bl.a. Kina.

Samtidig forsøger EU at engagere Kina i en dialog, der jo dybest set har til formål at bevare det multilaterale handelssystem, som Kina har så stor fordel af.

Derudover rækker EU også ud til andre WTO-medlemmer. Senest deltog Malmström i et mini-ministermøde i Ottawa den 24.-25. oktober, hvor en række handelsministre fra bl.a. Australien, Brasilien, Korea, Norge og Kenya deltog.

Jeg forventer, at Kommissionen vil benytte rådsmødet til at orientere om status i disse forskellige dialogspor.

Det er ingen hemmelighed, at der ligger en svær opgave forude. Bagtæppet er en stadig mere omfattende handelskonflikt mellem USA og Kina. Og blandt WTO's medlemmer er der mange forskellige holdninger til moderniseringsprocessen. EU's svære balance er på den ene side at bevare værdifællesskabet med USA, og på den anden side at være loyal over for de multilaterale principper og WTO, som vi ønsker både Kina og USA fortsat skal være en del af.

På den baggrund vil regeringen støtte, at EU fortsat påtager sig en ledende rolle i moderniseringen af WTO.

Holger K. Nielsen var enig i regeringens tilgang. Det var vigtigt at redde så meget af WTO som muligt, og det var ærgerligt, at USA ikke anerkendte det multilaterale handelssystem som en vigtig del af den orden, vores del af verden har bygget op. Samtidig blev WTO dog undergravet af, at alle lande havde travlt med at lave bilaterale handelsaftaler. Det var et paradoks, at mange lande på den ene side lovpriste WTO og på den anden side brugte stort set alle kræfter på bilaterale forhandlinger. Sydkoreas udenrigshandelsministerium havde f.eks. ansat flere hundrede mand til at tage sig af bilaterale handelsanliggender, men kun nogleogtyve mand til WTO-anliggender. Hvor skulle interessen for at genoplive WTO komme fra?

Peter Hummelgaard Thomsen delte Holger K. Niensens bekymring og analyse, men det var svært at vide, om hønen eller ægget kom først, for bilaterale aftaler blev på den anden side fremmet af WTO's handlingslammelse og nogle landes bevidste forsøg på at underminere WTO.

Han spurgte, om udenrigsministeren var enig i, at USA – ikke alene præsident Trumps USA, for det gjaldt også Obamas i sin tid – havde ret i, at Kinas handelspraksisser var unfair. Kunne ministeren i det mindste ikke give ham ret så langt, at det havde været naivt af Vesten i så mange år at have troet på, at handelsliberale principper i Kina ville føre åbenhed med sig, så masserne en dag ville vælte frem og kræver demokrati? Det var ikke sket, snarere tværtimod. Hvad skulle man gøre ved Kinas opførsel? Det var en svær balance, for dansk erhvervsliv havde store interesser i landet. Men var der ikke tilpas meget bekymring over Kinas handelspraksisser til, at man skulle opgive planen om at anerkende Kina som en markedsøkonomi?

Udenrigsministeren svarede Holger K. Nielsen, at der er forskel på bilaterale aftaler. De aftaler, EU havde indgået, f.eks. med Canada og Japan, søgte at understøtte WTO. USA's aftaler var derimod med til at underminere organisationen. EU var sammen med en række WTO-medlemmer i gang med at sondere muligheden for at iværksætte plurilaterale handelsforhandlinger. Regeringen arbejdede for, at både bi- og plurilaterale forhandlinger på længere sigt ville komme til at styrke det multilaterale handelssystem.

Ministeren var enig med Peter Hummelgaard Thomsen i, at USA havde pointer i forhold til Kina, og Kina skulle ikke betragtes som en frihandelsnation. Men teorien om, at frihandel fører til åbenhed holdt stadig, for hvis Kina skulle udgøre et modeksempel, forudsatte det, at Kina faktisk bedrev frihandel, men det var ikke tilfældet. Kinas form for statsstøtte var ikke udtryk for klassisk liberal frihandels-tænkning. EU modsvar var at indgå parallelle strategiske samarbejdsaftaler, som pegede i WTO's retning og søgte at understøtte et multilateralt handelssystem.

2. Implementering af EU's frihandelsaftaler

– Præsentation/(Evt.) Politisk drøftelse

KOM (2018) 0728

Rådsmøde 3647 – bilag 1 (samlenotat side 4)

Udenrigsministeren: Kommissionen ventes at orientere om status over implementeringen af EU's bilaterale frihandelsaftaler. Det vil ske på baggrund af Kommissionens årlige rapport herom. Kommissionen ventes at orientere om tiltag til at få flere EU-virksomheder til at udnytte fordelene i EU's indgåede frihandelsaftaler. Derudover ventes også en orientering om implementeringen af bæredygtighedskapitlerne. Regeringen støtter, at Kommissionen yder en aktiv indsats for at fremme implementeringen af EU's frihandelsaftaler, herunder ikke mindst bæredygtighedskapitlerne.

Rasmus Nordqvist spurgte, om bæredygtighedskapitlerne var blevet mere bindende end i f.eks. CETA, sådan at det ville få konsekvenser, hvis landene overtræder dem. Hidtil havde bæredygtighedskapitler bare lignet pæne hensigtserklæringer. Men nu havde den franske præsident Macron sagt, at der ikke måtte indgås nye handelsaftaler, uden at de tog hensyn til Parisaftalen. Kommissionens første næstformand, Frans Timmermans, havde desuden udtalt, at ideen om lovpligtig rettidighed omhu er en god idé, fordi frivillighed ikke gør det alene. Var de udtalelser udtryk for en bevægelse i, hvor bindende bæredygtighedskapitlerne bliver?

Udenrigsministeren svarede, at der var en bevægelse i retning af, at bæredygtighedskapitlerne blev mere bindende, dog uden at de ville medføre sanktioner mod lande, der overtræder dem.

Rasmus Nordqvist spurgte, hvordan aftalerne kunne blive mere bindende, uden at der var konsekvenser.

Udenrigsministeren forklarede, at krænkelser af f.eks. arbejdstagerrettigheder ville indgå i de løbende bilaterale konsultationer, og fortsatte krænkelser ville føre til nedsættelse af et ekspertpanel, som kunne træffe bindende afgørelser. Den tilgang støttede regeringen. Regeringen var uenig med Alternativet her og mente, at dialog og nationalt ejerskab er den bedste og mest langtidsholdbare vej frem, og at et øget politisk pres virker bedre end sanktioner. Trusler om sanktioner kan medføre, at handelsaftaler indgås af en snævrere kreds af lande.

Rasmus Nordqvist spurgte, om der så var en bevægelse i, hvor lang tid man ville tillade sådan en proces at vare. Det handlede om store handelsaftaler. Hvor lang snor ville man give et land, der ikke levede op til kapitler om miljøstandarder, arbejdstagerrettigheder og forbrugerbeskyttelse? Dialog er godt, men når

der ikke er skrevet konsekvenser ind i aftalerne, er der ikke tale om et egentligt redskab, som kan presse den anden part.

Udenrigsministeren svarede, at politisk pres også kan virke. Det havde man set ved, at der var en bevægelse. Regeringens tilgang blev i øvrigt støttet af den danske fagbevægelse. Han var tryk, når regeringen og fagbevægelsen kunne blive enige.

Rasmus Nordqvist indvendte, at Timmermans, som ikke var uden indflydelse i Kommissionen, havde udtalt, at man ikke skulle overvurdere ikkebindende aftaler, og at han støttede lovpligtig rettidig omhu i forhold til menneskerettigheder. Det lød, som om der var bevægelse hen mod mere bindende aftaler. Var regeringen i gang med at undersøge, om man kunne tage andre redskaber i brug?

Udenrigsministeren havde ikke meget mere at tilføje. Regeringen mente, at den fulgte en god strategi med større monitorering, øget politisk pres og øget fokus på området frem for sanktioner. Det ville der komme de bedste resultater ud af.

3. Igangværende frihandelsforhandlinger

– *Status/Politisk drøftelse*

Rådsmøde 3647 – bilag 1 (samlenotat side 6)

Udenrigsministeren: Kommissionen ventes at give en status over igangværende handelsforhandlinger efterfulgt af en kort politisk drøftelse.

Trods intense forhandlinger med landene i den sydamerikanske handelsblok Mercosur (Argentina, Brasilien, Paraguay og Uruguay) er det endnu ikke lykket at nå til enighed om de sidste udeståender. Forhåbningen er at afslutte forhandlingerne i begyndelsen af 2019. Det samme gælder modernisering af handelsaftalen med Chile.

Forhandlingerne med Australien og New Zealand er endnu kun i opstartsfasen.

Forhandlingerne om en frihandels- og investeringsaftale med Indonesien skrider planmæssigt fremad, men der er ikke udsigt til en aftale på denne side af europaparlamentsvalget.

Regeringen støtter fortsat en frihandelsorienteret handelspolitik, herunder at Kommissionen på EU's vegne forhandler omfattende, ambitiøse og bæredygtige frihandelsaftaler.

Endelig er jeg glad for at kunne orientere om – uden for den egentlige rådsmødedagsorden – at jeg for nylig sammen med mine EU-kolleger underskrev en ny EU-investeringsaftale med Singapore. Både den og frihandelsaftalen er vigtige aftaler med et væsentligt potentiale for Danmark.

Endelig er der planlagt en frokostdrøftelse af handelsforholdet til USA. Fokus ventes på dialogen og perspektiverne for indledning af egentlige handelspolitiske forhandlinger.

Handelskonflikten mellem USA og EU blev indtil videre afværget i forbindelse med kommissionsformand Junckers besøg i Washington i juli. Fælleserklæringen fra mødet lægger bl.a. op til fjernelse af barrierer på industrivarer – dog ikke for bilindustrien – og en fælles indsats i WTO mod urimelig handelspraksis.

En arbejdsgruppe undersøger nu mulighederne for at styrke det reguleringsmæssige samarbejde om bl.a. ny teknologi, lægemidler og fødevarer sikkerhed. Det er vurderingen, at resultater er opnåelige inden for disse områder på den korte bane. Malmström møder sin amerikanske modpart Lighthizer senere i november for at gøre status.

Det er positivt, at vi er i dialog med USA. Men det bliver næppe nemt. USA har en række krav til EU, som kan blive meget svære at imødekomme. Det gælder bl.a. ønsket om at inddrage landbrug i drøftelserne, selv om fælleserklæringen fra juli netop ikke lægger op til dette. Men forhåbentlig vil det være muligt løbende at opnå en række mindre delresultater, som kan holde dialogen i gang.

Forhandlingsklimaet er dog temmelig uforudsigeligt, og truslen om told på europæiske biler hænger fortsat over hovedet på os. Derudover er USA's stål- og aluminiumstold jo stadig i kraft, og USA fortsætter med i sin handelspolitik at tilsidesætte multilaterale principper.

Regeringens holdning er, at vi fra EU's side skal være dialog søgende, men stå fast på WTO-principperne, tale med én stemme og være parat til at beskytte egne interesser.

4. Eventuelt

Ministeren havde ingen kommentarer til dette punkt.

5. Siden sidst

Orientering om Det Europæiske Forsvarsagentur

Udenrigsministeren: Jeg vil gerne benytte lejligheden til at orientere udvalget om, at regeringen har til hensigt at igangsætte en proces med henblik på at udvirke en observatørstatus for Danmark i det Europæiske Forsvarsagentur (EDA), og at regeringen har besluttet, at Danmark i den mellemliggende periode skal deltage i møder og aktiviteter i regi af EDA, hvor muligt i henhold til agenturets retningslinjer for tredjelande og med fuld respekt for forbeholdet.

EU's sikkerheds- og forsvarspolitiske samarbejde er under hastig udvikling. EDA's arbejde har ændret sig i takt med udviklingen, og agenturet spiller nu en rolle i forhold til en række nyere EU-initiativer på politikområder, som ikke er omfattet af det danske forsvarsforbehold, og som Danmark derfor fuldt ud deltager i. Det gælder ikke mindst Den Europæiske Forsvarsfond, som Danmark deltager i – samt bidrager til finansieringen af – via vores generelle bidrag til EU's budget. EDA spiller en central rolle for fondens prioriteter. For at give danske virksomheder den bedste rådgivning til at få adgang til fondens midler, har vi brug for et bedre indblik i drøftelserne i EDA, som vi p.t. er afskåret fra.

Det handler ikke om at ændre eller nyfortolke forsvarsforbeholdet. Det drejer sig om at sikre, at Danmark får indblik i arbejdet, når Forsvarsagenturets rolle begynder at gribe ind i områder, hvor Danmark er fuldt ud med, herunder EU's industri- og forskningspolitik. Der er tale om en central platform for at varetage danske virksomheders interesser.

Regeringen har sonderet mulighederne for, at Danmark kan opnå observatørstatus, og vi har modtaget umiddelbart positive tilbagemeldinger fra henholdsvis EU's udenrigsrepræsentant, Federica Mogherini, Kommissionen og Rådets Juridiske Tjeneste. Vi har desuden modtaget foreløbige positive tilbagemeldinger fra et par centrale medlemsstater.

På baggrund af disse tilbagemeldinger er det vurderingen, at det vil være muligt – om end ikke helt ukompliceret – at opnå observatørstatus i agenturet. Det vil kræve en ændring i rådsafgørelsen om EDA, fordi denne ikke p.t. inkluderer muligheden for observatørstatus. Vi forventer tidligst, at der i efteråret 2019 vil kunne åbnes for en tilpasning af rådsafgørelsen, bl.a. i lyset af sammensætningen af en ny Kommission. Forud for en ændring af rådsafgørelsen vil jeg vende tilbage til Udenrigspolitisk Nævn og Folketingets Europaudvalg.

Arbejdet med forsvarsfonden er i fuld gang. Derfor ønsker regeringen allerede inden observatørstatus opnås at påbegynde dansk deltagelse i EDA-møder og aktiviteter, når der drøftes EU-initiativer, hvor Danmark fuldt ud er med. Det er her værd at bemærke, at EDA's beslutningstagende organ, der består af forsvarsministrene fra de 27 EU-medlemslande, der deltager i EDA, sidste år vedtog nye principper for inddragelsen af EU-medlemslande, der ikke deltager i EDA – dvs. alene Danmark. Heri fastslås, at Danmark har mulighed for at deltage i visse af EDA's drøftelser og aktiviteter. Det gælder dem, der er direkte relateret til bredere EU-politikker og forordninger eller initiativer, der ventes finansieret via EU-budgettet. Dette vurderes ikke at være i strid med forsvarsforbeholdet, såfremt Danmark ikke tager ordet på møderne om spørgsmål, der er omfattet af forsvarsforbeholdet. Derfor har regeringen besluttet, at Danmark i den mellemliggende periode skal deltage i møder og aktiviteter i regi af EDA, når det er muligt under retningslinjerne for tredjelande. Der lægges ikke op til deltagelse på ministerniveau før opnåelse af observatørstatus.

Punkt 2. Rådsmøde nr. 3648 (almindelige anliggender) den 12. november 2018

EUU alm. del (18) – bilag 80 (kommenteret dagsorden)

Udenrigsministeren ville forelægge samtlige punkter til orientering.

1. MFF 2021-2027

– *Politisk drøftelse*

KOM (2018) 0321, KOM (2018) 0326, KOM (2018) 0327, KOM (2018) 0328, KOM (2018) 0323, KOM (2018) 0325 og KOM (2018) 0322

Rådsmøde 3648 – bilag 1 (samlenotat side 2)

EUU alm. del (18) – bilag 87 (udvalgsmødereferat side 87, senest behandlet i EUU 12/10-18)

Udenrigsministeren: Drøftelsen af den flerårige finansielle ramme – også kendt som MFF – vil tage udgangspunkt i en endnu ikke offentliggjort fremskridtsrapport fra det østrigske formandskab. På baggrund af rapporten forventes en politisk drøftelse af, hvilke elementer der senere vil kunne indgå i den såkaldte forhandlingsboks. Forhandlingsboksen er et arbejdsdokument, som vil blive udarbejdet af det roterende EU-formandskab. Heri opridses de emner og mulige optioner, som formandskabet har identificeret som elementer, der skal adresseres i forhandlingerne. Forhandlingsboksen bliver dermed udgangspunkt for de kommende politiske forhandlinger og vil løbende blive opdateret af det siddende formandskab.

En egentlig forhandlingsboks findes altså ikke endnu, men drøftelsen om, hvad der kan indgå, er begyndt. Vi befinder os dog stadig på et stadie, hvor medlemslandene giver udtryk for kendte og overordnede positioner på politisk niveau, og hvor der helt naturligt ikke er bevægelse i holdningerne endnu.

Danmark arbejder sammen med en række ligesindede medlemsstater for at synliggøre nødvendigheden af en streng prioritering af MFF-forslaget. Regeringen ser det som et udtryk for de faktiske finanspolitiske rammevilkår efter Brexit.

Det er velkendt, at Danmark ønsker det samlede udgiftsniveau fastholdt på 1,00 pct. af EU's BNI. På den måde tillader vi såvel budgettet som det danske EU-bidrag at vokse i takt med den økonomiske vækst og sætter en ansvarlig ramme, som kan og skal sikre et moderne og effektivt budget.

I regeringens optik kan behovet for at finde den rette balance mellem midler til udgiftsområder altså ikke adskilles fra behovet for streng prioritering. Drøftelserne af allokeringen af midler til de enkelte udgiftsområder må derfor nødvendigvis

ske inden for et overordnet udgiftsniveau – ellers er der ikke tale om en prioriteringsøvelse.

Inden for det overordnede udgiftsniveau er det regeringens klare holdning, at EU's budget i højere grad skal bruges på tiltag, der er forbundet med såkaldt EU-merværdi. Altså, at værdien af indsatser og aktiviteter finansieret over EU-budgettet overstiger den, der kan leveres af medlemsstaterne alene. Det er områder, hvor vi f.eks. står over for fælles udfordringer såsom håndteringen af irregulær migration og klimaforandringer.

Og så skal vi i EU investere i tiltag, som kan styrke EU's konkurrenceevne, vækst og arbejdspladser. Det gælder bl.a. forskning, innovation og infrastrukturprojekter som f.eks. Femern-forbindelsen. Det giver god mening, at EU støtter projekter, som skaber værdi på tværs af landegrænser.

Det følger helt naturligt, at en række andre områder ikke er forbundet med samme grad af merværdi. Det gælder især de såkaldte traditionelle politikker vedrørende landbrugsstøtte og regionaludvikling. Værdien af de tiltag står efter regeringens vurdering ikke mål med, at de fortsat udgør over halvdelen af budgettet. Det er samtidig klart, at en række andre lande lægger stor vægt på de politikker, og at balancen på det punkt bliver et af de svære emner i de kommende forhandlinger.

Rasmus Nordqvist ville gerne have ministeren til at uddybe princippet om merværdi. EU er som bekendt et fællesskab, og de andre lande er ikke nødvendigvis alle enige med regeringen om, hvilke områder det giver merværdi at bruge penge på. Nogle lande mente, at netop landbrugsstøtten giver en merværdi. Hvordan ville regeringen overbevise f.eks. Grækenland og Kroatien om, at EU skal fokusere på at støtte infrastrukturprojekter som Femernforbindelsen, der vil forbinde to rige lande og gøre dem endnu rigere?

Finn Sørensen spurgte, om regeringen ville lægge afgørende vægt på, at udgifterne til EU's budget ikke måtte overstige 1 pct. Enhedslisten foretrak, at man nåede endnu længere ned, men hjalp gerne regeringen med at holde fast i det tal.

Kenneth Kristensen Berth fornemmede, at regeringen var presset af de andre lande, når det gjaldt ønsket om budgettilbageholdenhed. Hvordan ville ministeren sørge for at skaffe opbakning til synspunktet? Når EU kræver af nationalstaterne, at de skal udvise budgettilbageholdenhed, må EU gøre det samme – ikke mindst i en situation, hvor briterne var ved at forlade skuden.

Peter Hummelgaard Thomsen bakkede op om regeringens bestræbelser for at holde budgettet på 1 pct. Samtidig opfordrede han til at bruge Storbritanniens udtræden af EU som en anledning til at gentænke hele budgettet og drosle ned for nogle af ambitionerne. Men det var ikke ligegyldigt hvordan. Man burde skære markant i landbrugsstøtten og til gengæld udvide de budgetposter, der på lang sigt skal forhindre irregulær migration til Europa.

Desuden skulle man sikre, at landene hver især kan håndtere pludselige skift i økonomien. Det forlød, at regeringen mente, at Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen (Globaliseringsfonden, EGF) skulle lykkes. Her kunne virksomheder ellers ved lukning eller udflytning af produktionen ansøge om støtte hos til videre- eller efteruddannelse af medarbejdere, der blev efterladt på perronen – som det blev beskrevet i DR-dokumentaren ”Montricepigernes kamp”. Kunne ministeren bekræfte, at det var regeringens holdning?

Udenrigsministeren svarede, at regeringens holdning var, at man skulle bruge flere penge på moderne grænseoverskridende politikområder som klima, migration, forskning og infrastruktur – og færre på de gamle som regional støtte og landbrugsstøtte, der stadig fyldte over 50 pct. af budgettet.

Til Finn Sørensen sagde han, at finansministeren senere ved et forhandlingsoplæg ville fortælle, hvor stejlt regeringen havde tænkt sig at stå på den ene procent. Men han understregede, at Danmark ikke stod alene med ønsket om budgettilbageholdenhed. Bl.a. lande som Østrig, Holland, Tyskland, Sverige talte som budgetrestriktive, selv om ikke alle holdt på 1 pct.

Rasmus Nordqvist mente ikke, at Alternativet var enig med regeringen, når det gjaldt EU's budget. Man måtte tage hensyn til, at EU var et fællesskab, og at ikke alle lande var enige om, på hvilke områder EU-støtte skaber en merværdi.

Udenrigsministeren svarede, at det for regeringen handlede om at prioritere, når først landene var blevet enige om størrelsen på budgettet. Og da ville regeringen fokusere på grænseoverskridende områder frem for regional støtte. Når landbrugs- og egnudviklingsstøtte udgjorde over 50 pct., var der nok at tage af.

2. Forberedelse af møde i Det Europæiske Råd den 13.-14. december 2018 (udkast til kommenteret dagsorden)

– *Politisk drøftelse*

Rådsmøde 3648 – bilag 1 (samlenotat side 17)

Udenrigsministeren: Vi har endnu ikke modtaget udkastet til kommenteret dagsorden, så det er begrænset, hvor meget jeg kan sige på nuværende tidspunkt. Jeg forventer, at Rådet vil tage den kommenterede dagsorden til efterretning. Den egentlige substansdrøftelse af emnerne for mødet i Det Europæiske Råd vil først finde sted på rådsmødet for almindelige anliggender den 11. december. Der vil derfor også være mulighed for at drøfte forventningerne til mødet, når jeg forelægger rådsmødet for almindelige anliggender i december. Herudover vil statsministeren som vanligt forelægge selve Det Europæiske Råds møde her i udvalget.

På Det Europæiske Råd den 13.-14. december forventer jeg en drøftelse af EU's fremtidige flerårige finansielle ramme. Det inkluderer en status over handlingerne og en overordnet drøftelse af Kommissionens forslag til den fremtidige MFF.

Jeg forventer også, at forsvar og sikkerhed vil være et emne. Som opfølgning på konklusionerne fra Det Europæiske Råd den 28. juni, forudses Kommissionen og EU's høje repræsentant for udenrigsanliggender at redegøre for en handlingsplan til imødegåelse af disinformation.

Det er også forventet, at Det Europæiske Råd vil drøfte EU's fremtid. Stats- og regeringscheferne vil gøre status over og udveksle synspunkter om resultaterne af den styrkede EU-debat, der har været igangsat i medlemslandene.

Jeg forventer også, at der på Det Europæiske Råd vil være en drøftelse af migration. Fokus kan bl.a. forventes at være på bekæmpelse af smuglernetværk i forlængelse af konklusionerne fra Det Europæiske Råd den 18. oktober. Derudover forventer jeg også, at der vil være fokus på dialogen med tredjelande om samarbejdet til imødegåelse af irregulær migration.

Endvidere forudses Det Europæiske Råd at drøfte eksterne relationer i lyset af udviklingen frem mod mødet. Der vil også være en drøftelse i "ledernes dagsorden"-formatet, der skal angive nogle pejlemærker for videreudviklingen af det indre marked.

I forlængelse af Det Europæiske Råd planlægges et separat ØMU-topmøde i inklusivt format samt en EU-27-drøftelse af Brexit.

Afslutningsvis vil jeg gerne understrege, at vi endnu ikke har modtaget udkastet til dagsorden endnu. Min gennemgang af emner er derfor udtryk for vores bedste bud på, hvad der vil blive drøftet den 13.-14. december. Men det er klart, at der vil kunne ske ændringer frem mod midten af december.

3. Det Europæiske Semester 2019

– *Præsentation*

Rådsmøde 3648 – bilag 1 (samlenotat side 19)

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

4. Lovgivningsmæssig programmering

– *Præsentation/ Politisk drøftelse*

KOM (2018) 0800

Rådsmøde 3648 – bilag 1 (samlenotat side 21)

KOM (2018) 0800 – bilag 1 (brev fra Kommissionen vedr. arbejdsprogram for 2019)

Finn Sørensen henviste til den kommenterede dagsorden, hvor det fremgik, at Kommissionen for andet år i træk ville stille forslag om, på hvilke områder inden for skatte-, social- og arbejdsmarkedspolitikken, EU kunne indføre kvalificeret flertal i stedet for enstemmighed i Rådets beslutningsproces. Kunne ministeren løfte sløret for, hvad det var for nogle områder?

5. Subsidiaritetsspakken

– *Præsentation*

KOM (2018) 0703

Rådsmøde 3648 – bilag 1 (samlenotat side 23)

Udenrigsministeren: På rådsmødet forventes Kommissionen at præsentere sin såkaldte subsidiaritetsspakke, som blev offentliggjort den 23. oktober 2018. Subsidiaritetsspakken følger op på en række af de initiativer, som Kommissionen siden sin tiltræden har taget for at sikre bedre, mere fokuseret EU-regulering. Det drejer sig bl.a. om arbejdet i "taskforcen om subsidiaritet og proportionalitet og at gøre mindre mere effektivt".

Som I ved, deltog medlemmer fra EU-landenes nationale parlamenter, heriblandt det danske Folketing, samt Det Europæiske Regionsudvalg og Kommissionen i taskforcen. Taskforcen offentliggjorde i juli 2018 sine anbefalinger. Kommissionens subsidiaritetsspakke indeholder en række anbefalinger. For det første kommer Kommissionen med forslag til at forbedre den praktiske implementering af eksisterende instrumenter til at sikre bedre lovgivning.

Kommissionen har også foreslået en række måder, hvorpå nationale parlamenter og regionale myndigheders muligheder for at få indflydelse på lovgivningsprocessen kan forbedres inden for de eksisterende traktatmæssige rammer. Til sidst vil Kommissionen gerne forbedre både det lovforberedende og evaluende arbejde. Det vil den gøre ved i højere grad at tænke principperne om bedre lovgivning ind fra start til slut i processen.

Jeg synes generelt, at der er rigtig mange gode initiativer i pakken. Kommissionens fokus på mindre, men mere effektiv lovgivning går godt i spænd med regeringens ønske om at sikre et stærkt, slankt og effektivt EU, der alene lovgiver der, hvor det giver merværdi. Vi kan kun være tilfredse med, at Kommissionen deler det ønske. Nu ser jeg frem til at nærlæse forslagene og til drøftelsen om pakken med Kommissionen.

Kenneth Kristensen Berth havde forgæves ledt efter et sted, hvor EU lagde op til at tilbageføre magt til nationalstaterne. Kunne ministeren fortælle, om der var et område eller to, hvor det var tilfældet?

6. Årlig dialog om retsstatsprincippet i EU

– *Politisk drøftelse*

Rådsmøde 3648 – bilag 1 (samlenotat side 25)

Se også pkt. 7 og 8.

Udenrigsministeren: Som det fremgår af det oversendte samlenotat, optræder retsstatsprincippet hele tre gange på dagsordenen for rådsmødet. Der er dels tale om den tilbagevendende, årlige drøftelse af retsstatsprincippet, dels en status for de konkrete, igangværende artikel 7-procedurer mod Polen og Ungarn.

Den overordnede drøftelse af retsstatsprincippet er som sagt en årlig, tilbagevendende øvelse. Drøftelsen har typisk fokus på en specifik problematik af generel relevans for alle medlemsstater. Tidligere år har fokus været på retsstatsproblematikker i en digital tidsalder, migration og mediepluralisme.

Det er forventningen, at temaet i år vil være "tillid til offentlig administration". Men det er samtidig også klart, at denne årlige drøftelse risikerer at blive overskygget af de konkrete problemer, vi står over for i Polen og Ungarn.

Både Polen og Ungarn er nu omfattet af de såkaldte artikel 7-procedurer vedrørende overholdelsen af EU's grundlæggende værdier.

Aktiveringen af artikel 7 over for både Polen og Ungarn er noget, vi fra regeringens side ser på med stor alvor. Det er helt centralt, at alle EU's medlemslande overholder de grundlæggende værdier, som Unionen er bygget på. Og som ikke mindst er helt centrale i et demokrati.

Vi skal dog også huske på, at det er et stort skridt at aktivere Traktatens artikel 7. Vi har derfor behov for et solidt, fagligt fundament, når vi diskuterer disse sager. Det har Kommissionen bidraget med for så vidt angår Polen. Men for Ungarns vedkommende har vi endnu ikke et konsolideret grundlag at tage drøftelsen på.

Finn Sørensen gav fuld opbakning til aktiveringen af artikel 7 over for Polen og Ungarn. Danmark var ganske vist efter Enhedslistens mening fejlplaceret i EU-klubben, men når man er medlem, skal man følge klubbens regler og sørge for, at andre medlemmer også gør det.

Kenneth Kristensen Berth understregede, at Dansk Folkeparti ikke kunne give opbakning til iværksættelsen af traktatprocedurerne. Situationen var latterlig. Som i Forfatningstraktaten og Lissabontraktaten var definitionen på EU's værdi-

er elastisk i metermål. Man ved ikke, hvornår man overtræder dem, og det er op til de til enhver tid siddende organer – kommission, råd og parlament – at bedømme, om de er overtrådt. Når et land er ud til bens, er det meget nærliggende for de andre lande at udnytte mulighederne for at komme efter dem – og her kan man så aktivere noget elastisk og sige, at landets opførsel er i konflikt med Unionens værdier. Det var en uværdig proces at være vidne til, som understregede, at EU grundlæggende er en udemokratisk størrelse.

Peter Hummelgaard Thomsen gav på Socialdemokratiets vegne opbakning til aktiveringen af artikel 7-proceduren. Udviklingen i Polen og Ungarn var foruroligende, og det var vigtigt, at der blev trukket streger i sandet.

Jan E. Jørgensen påpegede over for Kenneth Kristensen Berth, at man selvfølgelig skal leve op til de kriterier, der gælder for at blive medlem af EU, også efter at man er blevet medlem. Det var påfaldende, hvor enig han samtidig kunne være med Kenneth Kristensen Berth om, at Tyrkiet overtrådte fundamentale menneskerettigheder og Københavnskriterierne, hvorfor det er ekstremt svært at forestille sig, at Tyrkiet nogensinde skulle komme med i EU. Når man så tendenser i et medlemsland, der bevæger sig i samme retning væk fra fundamentale retsstatsprincipper, er man nødt til at sige fra.

Udenrigsministeren erklærede sig enig med Jan E. Jørgensen.

7. Retsstatsprincippet i Polen / artikel 7(1)

– *Orientering*

KOM (2017) 0835

Rådsmøde 3648 – bilag 1 (samlenotat side 27)

EUU alm. del (18) – bilag 87 (udvalgsmødereferat side 91, senest behandlet i EUU 12/10-18)

Se også pkt. 6.

Udenrigsministeren: Vi har tidligere gennemført to hørings-sessioner af Polen, og det kan bestemt ikke udelukkes, at der er behov for flere høringer. I denne omgang er der dog alene tale om en orientering vedrørende status i sagerne. Det er min forventning, at Kommissionen vil orientere om EU-Domstolens afgørelse om at suspendere de polske regler om nedsættelse af pensionsalderen, indtil der er faldet dom i sagen.

Kommissionen har bidraget med et solidt fagligt fundament for diskussionen om aktivering af artikel 7 over for Polen. Fra regeringens side ser vi frem til at fortsætte den kritiske dialog med Polen, så vi i fællesskab kan sikre de nødvendige fremskridt, når det kommer til overholdelsen af EU's grundlæggende værdier.

Holger K. Nielsen spurgte, hvorfor man ikke kom i gang med en procedure mod Polen med det samme, når nu Kommissionen havde belyst forholdene og der var et sagligt grundlag for at gøre det.

Jan E. Jørgensen efterlyste noget baggrundsmateriale om forholdene i Polen, især med hensyn til ændringer af domstolene. I debatten hørte man, hvad der lød som fordrøjninger af de faktiske forhold. Det ville være rart at have noget grundig officiel dokumentation af, hvilken retning Polen var ved at tage.

Udenrigsministeren svarede, at ministeriet allerede i fortrolighed havde oversendt Kommissionens meget grundige analyse af udviklingen i Polen til udvalget.

8. Unionens grundlæggende værdier i Ungarn / artikel 7(1)

– Orientering

Rådsmøde 3648 – bilag 1 (samlenotat side 30)

EUU alm. del (18) – bilag 87 (udvalgsmødereferat side 92, senest behandlet i EUU 12/10-18)

Se også pkt. 6.

Udenrigsministeren: Også for Ungarns vedkommende er der i denne omgang alene tale om en orientering vedrørende status i sagen. Fokus vil være på, hvorledes formandskabet forestiller sig at behandle sagen i Rådet herefter – ikke mindst i lyset af, at Ungarn nu har åbnet en sag ved EU-Domstolen om proceduren for Europa-Parlamentets aktivering af artikel 7.

For Ungarns vedkommende har vi endnu ikke et konsolideret grundlag at tage drøftelsen på.

Ligesom i tilfældet Polen ser regeringen frem til fortsat kritisk dialog med Ungarn, så vi i fællesskab kan sikre de nødvendige fremskridt, når det kommer til overholdelsen af EU's grundlæggende værdier.

9. Eventuelt

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

10. Siden sidst

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

Udg. Punkt 3. Det Europæiske Forsvarsagentur*

– *Orientering*

Punktet var udgået, idet orienteringen var flyttet til dagsordenspunkt 1 under pkt. 4 "siden sidst".

FO Punkt 4. Rådsmøde nr. 3646 (økonomi og finans) den 6. november 2018

EUU alm. del (18) – bilag 80 (kommenteret dagsorden)

Finansministeren ville forelægge sagen om en fælles EU-ramme for dækkede obligationer til forhandlingsoplæg. De øvrige sager var til udvalgets orientering. Han henviste til samlenotatet om sagerne. Han havde ingen bemærkninger til sagerne om EU-statistik samt opfølgning på IMF- og G20-møderne, men udvalgets medlemmer var velkomne til at spørge til sagerne.

1. Forslag om skat på omsætning af visse digitale tjenester

– *Udveksling af synspunkter*

KOM (2018) 0148

Rådsmøde 3646 – bilag 1 (samlenotat side 2)

KOM (2018) 0148 – bilag 6 (Kommissionens svar på udtalelse)

KOM (2018) 0148 – bilag 4 (begrundet udtalelse fra Holland og Malta)

KOM (2018) 0148 – bilag 3 (Folketingets begrundet udtalelse)

EUU alm. del (17) – bilag 711 (Kopi af svar i SAU om netfiltreringsordningen)

EUU alm. del (17) – bilag 710 (Kopi af svar i SAU om den årlige profit for virksomheder der er en del af den digitaliserede økonomi)

EU-note (17) – E 25 (EU-note af 23/4-18)

Finansministeren: På Økofin ventes en politisk drøftelse af Kommissionens forslag om omsætningsbeskatning af visse digitale tjenester. Der er mange åbne spørgsmål, og vi afventer fortsat et kompromisforslag, der adresserer de tekniske udfordringer, før der kan tages politisk stilling til sagen.

Regeringen er stærkt optaget af, at alle virksomheder betaler deres skat. Det gælder også de store digitale selskaber; de skal bidrage til fællesskabet på lige fod med andre virksomheder. Vi har i EU og OECD gennemført en lang række tiltag til bekæmpelse af skatteunddragelse, og vi er optagede af at sikre, at de nu implementeres og håndhæves. Danmark har altid været blandt de mest ambitiøse lande. Vi er også parate til at styrke reglerne yderligere, hvis det viser sig nødvendigt.

Den amerikanske skattereform har adresseret problemet med, at det i en år-række har været muligt for især amerikanske tech-selskaber at betale meget lidt i skat. Ifølge OECD sikrer USA's skattereform, at amerikanske virksomheder fremover skal betale mindst 13 pct. i skat af deres indkomst fra udlandet, herunder EU. Det vil også omfatte de digitale virksomheder, og det er positivt. Nogle EU-lande mener dog, at de digitale selskaber i højere grad bør beskattes i EU.

Argumentet er, at der er mange brugere, og at brugerne bidrager til værdiskabelsen med deres data. Det kan lyde på overfladen rigtigt, men det rejser grundlæggende spørgsmål, som kræver grundige overvejelser.

Først og fremmest bryder forslaget med det internationale skatteprincip om, at beskatning sker, hvor værdien skabes, frem for hvor brugerne er. Et brud med det princip kan blive meget dyrt for Danmark. Man kan på tilsvarende vis argumentere for, at værdiskabelsen i f.eks. medicinalindustrien også er drevet af forbrugerdata, og at medicinalvirksomheder derfor også bør betale mere skat i forbrugslandet. F.eks. Novo Nordisk, som har størstedelen af sit salg i udlandet, herunder USA, men som betaler selskabsskat i Danmark, ca. 5 mia. kr. årligt – det er Danmarks største skatteyder. En overgang til forbrugslandsbeskatning for sådanne virksomheder – eller bare helt generelt – kan altså undergrave det danske selskabsskatteprovenu. Især USA står klar til at ændre fordelingen af selskabsskatten bredt set, så man i højere grad end i dag generelt beskattes i forbrugslandet.

Spørgsmålet er også, hvordan USA og andre lande uden for EU vil reagere, hvis vi i EU ensidigt indfører en omsætningskat, der er rettet mod deres virksomheder. Der er en reel og ikke blot teoretisk risiko for amerikansk gengældelse. Det amerikanske senat har netop sendt et brev til både kommissionsformand Juncker og rådsformand Tusk, som problematiserer DST'en, fordi den diskriminerer mod amerikanske virksomheder.

Dertil kommer, at sådan en skat muligvis slet ikke vil kunne pålægges selskaber uden for EU rent juridisk. Skatten bliver vanskelig at håndhæve, fordi man afhænger af selskabernes egne opgørelser og måske ikke kan få assistance fra andre landes skattemyndigheder. Risikoen er, at skatten i praksis ender med kun at ramme EU-virksomheder og deres konkurrenceevne.

Forslaget rummer således en række udfordringer, men regeringen deltager åbent og konstruktivt i forhandlingerne. Vi vil effektivt og målrettet bekæmpe skatteunddragelse, men på en fornuftig måde, som ikke undergraver dansk selskabsskatteprovenu. Også andre lande, heriblandt Sverige og Finland, har udtrykt skepsis over for forslaget og peget på tilsvarende udfordringer.

I lyset af udfordringerne og mulige amerikanske reaktioner er det oplagt at fremme globale løsninger til beskatningen af den digitale økonomi. Det kunne være en styrkelse af arbejdet med OECD's anbefalinger til forhindring af skatteunddragelse, det såkaldte BEPS-arbejde. Tyskland har f.eks. rejst et forslag om, at alle selskaber, hvis hjemland ikke sikrer en vis effektiv minimumsbeskatning, skal beskattes i forbrugslandet. Det adresserer skatteunddragelse bredt, og sikrer, at danske selskaber fortsat beskattes i Danmark.

Sådanne løsninger vil også nemmere kunne gennemføres i EU på egen hånd, hvis der ikke opnås enighed på globalt plan. Det er løsninger, som regeringen er interesseret i, og jeg ser frem til at drøfte sagen igen her i udvalget.

Kenneth Kristensen Berth var enig med ministeren i beskatning i forbrugslandet ville bryde med et centralt princip. Danmark er et lille land med et lavt forbrug i absolutte tal og en høj værdiskabelse, så hvis det princip vandt indpas på andre fronter, ville Danmark stå med et betydeligt problem. Kunne ministeren uddybe med nogle principielle overvejelser?

Rasmus Nordqvist medgav, at forslaget brød med nogle principper, men der var også tale om nye former for produkter og forretningsmodeller – altså en ny måde at generere værdi på. Det var et dilemma. Hvad mente ministeren, der skulle gøres på kort sigt? Ministeren havde nævnt langsigtede løsninger, men Europas økonomier ville blive undergraved hurtigt, hvis man skulle vente på, at USA var med til at handle i OECD-regi. Mediemarkedet var ved at blive udhulet og afhængigt af statsstøtte, i takt med at annoncekronerne forsvinder.

Peter Hummelgaard Thomsen var skeptisk over for regeringens linje. Ministeren var alt for positiv og optimistisk på den amerikanske skattereforms vegne. Det var rigtigt, at præsident Trump havde lovet, at reformen ville føre til massiv repatriering af overskud gemt i skattely. En større analyse i Wall Street Journal i september viste dog, at de mange virksomheder, der havde sagt, at de ville hjemtage overskuddet, i meget ringe grad havde gjort det og nok heller ikke ville komme til det. Man skulle nok være varsom med konklusioner om den amerikanske skattereforms succes, hvis man ville argumentere imod digital beskatning.

Han var enig med Rasmus Nordqvist i, at digitale tjenester var en ny type af værdiskabelse. Forsøgte regeringen aktivt at finde løsninger, eller var den bare imod både Kommissionens model og alle ulige andre løsninger? Den tyske finansminister Olaf Scholz var heller ikke begejstret for Kommissionens forslag, men havde til gengæld foreslået en fælleseuropæisk bund under selskabsskatten – som et af elementerne. Var det korrekt forstået, at ministeren var imod det? Socialdemokratiet mente, at det var altafgørende at beskatte nye former for produkter, som kan trække en masse værdi ud af Danmark og de andre europæiske lande, og som har enorme skadevirkninger på mediebranchens udvikling.

Holger K. Nielsen gav Rasmus Nordqvist og Peter Hummelgaard Thomsen ret i, at var tale om nye former for ydelser og produktion, og man var nødt til at udvikle nye begreber for at beskatte dem. Det var vigtigt, at regeringen var proak-

tiv. Hvis frygten for reaktioner i andre lande bliver ledetråden for, hvad man gør, bliver man handlingslammet.

Var det korrekt forstået, at Kommissionens forslag var et oplæg til en midlertidig løsning, og at den senere ville fremlægge noget mere permanent? I givet fald hvornår?

Finansministeren mente, at Kommissionens forslag var kortsigtet, men understregede, at regeringen ønskede sig, at selskaberne blev beskattet. Når han refererede til den amerikanske skattereforms virkninger, var det på grundlag af OECD's vurdering, ikke hvad præsident Trump tweetede. Samtidig skulle man huske, at reformen ville have indvirkning på den fremtidige indtjening.

Men man skulle ikke læne sig tilbage og bare være tilfreds med, at USA beskatter selskaber, for man skulle også sikre, at den værdi, der skabes i EU, bliver beskattet. Han så to klare veje for sig: Den ene var Olaf Scholz' løsning om at bruge OECD, BEBS og en slags omvendt CFC-regelsæt til at sikre minimumsbeskatning af selskaber – den ville han ikke afvise. Den anden var at skabe en ramme for digitale virksomheders tilstedeværelse og driftsteder. Når JYSK f.eks. åbner en forretning i Tyskland under navnet Dänisches Bettenlager, skal værdiskabelsen i forretningen beskattes lokalt. Når Spotify er til stede i forskellige lande, er det så en tilsvarende værdiskabelse? Ja, for brugeren er med til at vurdere, hvilke numre der er populære, hvilket gør Spotify mere interessant for den næste bruger. På samme måde kan Google Maps kun fortælle om trængsel på brugerens vej, fordi andre brugere sender beskeder ind. Værdiskabelsen er der, den er bare af digital art.

Det var Kommissionens hovedspor at bruge digital tilstedeværelse som redskab til at vurdere, hvordan værdi skabes. Regeringen arbejdede fuldt og helt sammen med Kommissionen om det og om skat på digitale ydelser. Der var muligvis en vej til beskatning, hvis regeringens bekymringer kunne imødekommes. Bekymringerne drejede sig ikke kun om modsvaret fra andre lande, men også om det teknisk og juridisk lade sig gøre. Det var uklart, om det var muligt i lyset af dobbeltbeskatningsaftaler med Canada, USA, Australien. Så længe der var uklarhed, måtte man holde flere veje åbne.

Han forstod flere af spørgernes synspunkt om, at der var tale om nye forretningsmodeller og ydelser. Men de eksisterende regler gav også en skævhed i beskatningen. Det var sandt, når Holger K. Nielsen sagde, at man ikke skulle lade sig styre af, hvad andre mener, men man skulle heller ikke lukke øjnene for, hvilke konsekvenser det kan have at tage et bestemt skridt. Det var tydeligt, at USA's regering og USA's senat så forslaget som en mulighed for at indføre

forbrugsbeskatning i stedet for værdibeskatning af europæiske virksomheder, der sælger til USA.

Peter Hummelgaard Thomsen syntes, at ministerens fremlæggelse lød klart bedre, efter at han havde fået uddybet synspunkterne. Det var godt, hvis regeringen aktivt søgte at påvirke indretningen af en eventuel beskatning af digitale tjenesteydelser bliver indrettet. Og det var særlig positivt – og nyt for ham – at regeringen så positivt på Scholz' forslag, som Socialdemokratiet havde rejst tidligere. Han mindede dog om, at de digitale selskaber udgør nye former for stærke monopoler. Der er tale om nogle af verdens mest magtfulde virksomheder, som ikke betaler den skat de rettelig bør – hverken i USA eller andre steder. Regeringen burde så aktivt som muligt bidrage til at finde løsninger.

Finansministeren var enig i, at man skulle se på reguleringen af monopollovgivningen, men det var en anden diskussion. Regeringen gik til forhandlingerne om en digital skat med et åbent sind, men også med et blik for potentielle langsigtede virkninger.

2. Forslag Revisionsrettens årsberetning for 2017

– Præsentation

Rådsmøde 3646 – bilag 1 (samlenotat side 14)

Finansministeren: Det forventes, at Revisionsretten på Økofin-mødet den 6. november vil præsentere årsberetningen om gennemførelsen af EU-budgettet for 2017 med tilhørende revisionserklæring. Revisionsretten giver for 11. år i træk en positiv erklæring om regnskaberne rigtighed og konkluderer dermed, at regnskabet i al væsentlighed giver et retvisende billede af EU's indtægter og udgifter samt finansielle stilling. På samme vis gives en positiv erklæring om de underliggende transaktioners lovlighed og formelle rigtighed for indtægter samt betalingerne på udgiftsområdet administration og den del af udgiftsområdet naturressourcer, der vedrører direkte støtte.

Revisionsretten afgiver dog en negativ erklæring om de underliggende betalinger på de øvrige udgiftsområder, idet der her skønnes at være fejl i over 2 pct. af betalingerne. Samlet vurderer Revisionsretten, at den estimerede fejlrate er faldet fra 3,1 pct. i 2016 til 2,4 pct. i 2017. I mere end halvdelen af alle reviderede udgifter lå fejlforekomsten under 2 pct., og Retten afgiver derfor i lighed med sidste år en erklæring med forbehold om de samlede 2017-betalinger i stedet for en afvisende erklæring.

Regeringen finder det positivt, at der i 2017 er sket en yderligere forbedring af fejlraten sammenlignet med de seneste år, og at den overordnede fejlrate nærmer sig væsentlighedstærsklen på 2 pct. Det er dog en prioritet for regeringen, at der til stadighed arbejdes hen imod en revisionserklæring med færre forbehold. Når årsrapporten i de kommende måneder behandles i detaljer, vil vi derfor arbejde på at få identificeret, hvor der skal sættes yderligere ind for fremover at nedbringe fejlraten yderligere.

Revisionsrettens præsentation af årsberetningen den 6. november vil være indledningen til drøftelserne om Rådets henstilling til decharge, der ventes behandlet på Økofin i begyndelsen af næste år. Forud for stillingtagen til Rådets henstilling til decharge vender jeg naturligvis tilbage til Europaudvalget med henblik på et forhandlingsmandat.

3. Rådskonklusioner vedr. EU-statistikken

– Rådskonklusioner

Rådsmøde 3646 – bilag 1 (samlenotat side 24)

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

4. Rådskonklusioner om klimafinansiering

– Rådskonklusioner

KOM (2018) 0716

Rådsmøde 3646 – bilag 1 (samlenotat side 29)

Finansministeren: Vi skal på Økofin vedtage de årlige rådskonklusioner om klimafinansiering forud for den kommende COP (COP24), som finder sted i Katowice i Polen den 3.-14. december 2018. Konklusionerne bekræfter EU's støtte til at gennemføre Parisaftalen og 2030-dagsordenen for bæredygtig udvikling.

Konklusionerne bekræfter konkret de udviklede landes fortsatte forpligtelse til kollektivt at mobilisere 100 mia. dollars årligt fra 2020 til 2025 i klimafinansiering til udviklingslandene. Det er et vigtigt signal i disse tider – og vigtigt, at EU fortsat går forrest. Samtidig understreges, at vi skal have mest muligt for pengene. Konklusionerne opfordrer også andre udviklede lande til at leve op til deres forpligtelser.

Konklusionerne indeholder en opgørelse over EU's samlede klimafinansiering. EU har bidraget med 20,4 mia. euro i offentlig klimafinansiering i 2017, og EU er derfor fortsat den største bidragsyder af offentlig klimafinansiering. EU vil fortsat finansiere både aktiviteter, der bidrager til at reducere de globale drivhusgasudledninger, og aktiviteter, der ruste udviklingslande til at imødegå klimaforandringer, særlig i den fattige del af verden.

Konklusionerne bekræfter også, at EU står ved, at der inden 2025 skal fastsættes et nyt kollektivt kvantitativt klimafinansieringsmål. Men også, at det bør involvere en bredere donorkreds. Forhandlingerne herom er dog endnu ikke begyndt.

Konklusionerne fremhæver vigtigheden af både offentlig og privat klimafinansiering. Offentlig finansiering alene er ikke nok til at nå målet om global grøn omstilling. Der er behov for gode rammevilkår for bæredygtige investeringer og effektiv mobilisering af privat klimafinansiering.

Konklusionerne opfordrer endvidere de multilaterale udviklingsbanker til fortsat at øge deres klimarelaterede investeringer og bl.a. udfase finansieringen af kul-kraftværker.

Endelig fremhæves det, at EU ser frem til, at der på COP24 arbejdes videre for at sikre bedre og mere forudsigelig rapportering af klimafinansiering.

Regeringen støtter rådskonklusionerne, som generelt ventes støttet af EU-landene.

Rasmus Nordqvist fandt det fornuftigt at følge forurenere betaler-princippet, hvor man støtter initiativer, der sætter en pris på CO₂-udledning. Men det må ikke samtidig betyde, at forurenere bliver betalt. Var det korrekt forstået, at EU og regeringen ikke ville medtage projekter, som indebærer, at subsidierne til kul, olie og gas kan tælle med som klimafinansiering – altså projekter, der selv udleder CO₂ direkte?

Han henviste til regeringens anerkendelse af, at offentlig klimafinansiering spiller en vigtig rolle i arbejdet med at støtte fattige udviklingslandes tilpasningsindsatser. Men ifølge flere rapporter giver EU lige så mange klimapenge til Tyrkiet som til de fattigste lande tilsammen. Skulle det laves om?

Han spurgte desuden, hvorfor det ikke stod i rådskonklusionerne, at finansieringsstrømme skal vendes i retning af klimavenlige finansieringer. Det var ellers både en del af Parisaftalen (art. 2, 1C) og vigtigt for EU i COP24 forhandlingerne. Når private finansieringer kunne tælle med, gjaldt det så også, hvis et uland f.eks. købte en dansk vindmølle til markedspris? Han ville være tilfreds med et skriftligt svar.

NOT Finansministeren var enig i, at man i klimafinansieringen ikke burde medregne finansiering af projekter, der involverer kul, olie og naturgas.

På spørgsmålet om fordelingen af den offentlige klimafinansiering svarede han, at COP24-forhandlingerne var udenrigsministeriets samt energi-, forsynings- og klimaministeriets ressort. Spørgsmålet om, hvorvidt klimapengen i højere grad går til Tyrkiet end til de fattigste lande, ville han derfor oversende et skriftligt svar på, eventuelt med bidrag fra de andre ministerier.

Han ville desuden gerne vende tilbage og undersøge, hvorfor det med at vende finansieringsstrømmene ikke var medtaget i samlenotatet. Det ville han også oversende et svar om.

Rasmus Nordqvist var glad for det klare svar om CO₂-udledningen og så frem til skriftligt svar på de to andre spørgsmål.

5. Opfølgning på og IMF- og G20-møderne for finansministre og centralbankchefer i Bali, 11.-13. oktober 2018

– *Information fra Formandskabet og Kommissionen*

Rådsmøde 3646 – bilag 1 (samlenotat side 33)

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

FO 6. Forslag til fælles EU-ramme for dækkede obligationer (covered bonds)

– *Tidlig forelæggelse*

KOM (2018) 0094 og KOM (2018) 0093

Rådsmøde 3646 – bilag 1 (samlenotat side 36)

KOM (2018) 0093 – bilag 2 (ERU's udtalelse)

EU-note (17) – E 26 (EU-note af 25/4-18)

Finansministeren: Kommissionen foreslog i marts i år en fælles EU-ramme for såkaldt dækkede obligationer. Det er bl.a. danske realkreditobligationer. Sagen skal ikke drøftes på dette Økofin-møde, men der ventes snart opnået enighed mellem landene på teknisk niveau.

Forslaget er vigtigt for dansk realkredit, som er den primære kilde til at finansiere fast ejendom i Danmark. Der har kun været begrænset regulering af området i EU.

Formålet med forslaget er at skabe en mere harmoniseret fælles regulering af dækkede obligationer. Det skal bl.a. udbrede brugen af dækkede obligationer som en effektiv og stabil kilde til finansiering i hele EU. Det har fra start været intentionen, at den nye regulering skulle bygge på velfungerende nationale modeller, såsom den danske realkredit. Forslaget består af et nyt direktiv og en justering af EU's eksisterende kapitalkravsforordning.

Direktivet fastlægger de grundlæggende definitioner og krav til dækkede obligationer. Direktivet fastlægger bl.a. regler om beskyttelse af investor og regler for de aktiver, som kan ligge som sikkerhed for dækkede obligationer. Reglerne handler f.eks. om krav om aktiver af høj kvalitet, herunder lån med pant i fast ejendom.

Kompromisforslaget fastholder i vid udstrækning Kommissionens forslag til definition af og krav til dækkede obligationer.

Forordningen fastlægger krav til dækkede obligationer, der skal være opfyldt, for at banker, som køber særlig dækkede obligationer, kan opnå særlig lave kapitalkrav ved at holde dem. Jo højere kvalitetskrav dækkede obligationer efterlever, des lavere er risikoen for investor ved at holde dem. Hvis investor er en bank, vil dækkede obligationer med lav risiko derfor medføre behov for mindre kapital som buffer mod potentielle tab.

Det vigtigste nye lovkrav handler om overdækning af aktiver – såkaldt overkollateral. Overkollateral indebærer, at et institut, som udsteder dækkede obligationer, skal holde en vis mængde aktiver som ekstra sikkerhed for obligationerne, udover de lån – f.eks. boliglån – som er finansieret med de dækkede obligatio-

ner. Kravet om overkollateral kan enten være et nominelt eller risikobaseret krav, dvs. afhænger af de dækkede obligationers risiko.

De ekstra aktiver tjener som yderligere sikkerhed for investoren i en dækket obligation. Overkollateral reducerer derved risikoen på obligationen, så et lavere kapitalkrav er passende. I Danmark er der i dag ikke et egentligt krav om overkollateral. Der er et krav om kapital til dækkede obligationer.

Kompromisforslaget fastholder generelt forslaget om overkollateral. Kompromisforslaget indfører, at det er national lovgiver og ikke den kompetente tilsynsmyndighed, der beslutter, om kravet om overkollateral skal være nominelt eller risikobaseret.

Forslaget viderefører derudover gældende EU-krav om, at lånegrænser skal være overholdt gennem hele lånets løbetid. Grænsen for realkreditlån til bolig er f.eks. 80 pct. af boligens værdi. At lånegrænserne til enhver tid skal være overholdt, betyder for et realkreditinstitut, at der skal stilles supplerende sikkerhed, f.eks. værdipapirer, hvis huspriserne falder og lånegrænser overskrides.

Regeringen støtter forslagets mere harmoniserede regulering af dækkede obligationer i EU, som altså i vidt omfang svarer til reguleringen af realkreditobligationer i Danmark i dag. En sådan høj EU-standard for dækkede obligationer kan medvirke til, at der tages bedre hensyn til dansk realkredit på tværs af den finansielle regulering i EU. Der vil således fremover være skabt en fælles forståelse af dækkede obligationer af høj kvalitet, som bør forebygge debat om, hvorvidt realkreditobligationer er tilstrækkeligt sikre og likvide. Forslaget løser dog ikke alle fremtidige udfordringer for dansk realkredit, når der fastlægges ny EU-regulering. Konkret ændrer forslaget f.eks. ikke på, at vi kommer til at bruge mange kræfter på at sikre en fornuftig kommende implementering af Basel 4-standarden.

Det er en central dansk prioritet, at kerneelementerne i dansk realkredit bevarer, og at EU-rammen rummer velfungerende modeller som dansk realkredit. Regeringen vurderer, at disse hensyn i høj grad er imødekommet i kompromisforslaget, og vi støtter det derfor.

Kenneth Kristensen Berth sagde, at det ganske vist var gavnligt, at der nu ville blive taget hensyn til det danske realkreditsystem i EU. Omvendt kunne man anføre, at Danmark ikke længere bestemmer selv, når først markedet for realkreditobligationer er EU-reguleret. Det var et tveægget sværd.

Han spurgte, hvordan ministeren forholdt sig til Landbrug og Fødevarers høringsvar, hvor de udtrykte betænkelighed ved europæiske dækkede obligatio-

ner, fordi man i USA havde set, at det skaber usikkerhed at blander obligationer med forskellige typer sikkerhedsstillelser.

Desuden spurgte han, hvem der skulle stille garanti for supplerende sikkerhed i tilfælde, hvor boligværdien falder til mindre end de 80 pct., man må have dækket i realkreditobligationer. Og hvordan var de eksisterende regler i sammenligning? Som teknisk insolvent husejer skulle man vel ikke stille sikkerhed, bare man blev boende.

Finn Sørensen meddelte, at Enhedslisten ikke kunne støtte forhandlingsoplægget. Det skulle anerkendes, at regeringen ville kæmpe for at den regulering, der var lagt op til, fik mindst mulig indflydelse på dansk realkredit. Men det var Enhedslistens opfattelse, at EU rent principielt ikke skulle blande sig i det. Det danske realkreditsystem er ret enestående, og selv om det ikke kan forhindre, at boligbobler brister, giver det dog tryggere forhold for boligejerne end andre steder i verden. Det system skulle man værne om.

Enhedslisten var heller ikke trygge ved indholdet. Det kunne med tiden føre til en skærpelse af kravene for realkreditinstitutterne med dyrere realkreditlån og stigende udgifter for boligejerne til følge. Partiet havde hæftet sig, at Finans Danmark havde anmodet om, at det såkaldte nominelle kapitalkrav på minimum 2 pct. af realkreditinstitutters udlån ikke ville blive gennemført.

Desuden gik man videre ad samme sti som Danmark i 2007 med de såkaldte SDO-lån, hvor bankerne også kunne give realkreditlån. Det kan betyde en øget likviditetsrisiko, ligesom SDO'erne kan være problematiske i krisesituationer og var årsagen til, at staten måtte hjælpe realkreditinstitutterne under finanskrisen.

Endelig var Enhedslisten enige med Landbrug & Fødevarer, der i deres hørings svar advarede mod at blande obligationer med forskellig sikkerhedsstillelse. De havde i stedet anbefalet, at det nationale system opretholdes, således at hver obligationsudsteder fastholdes, og der ikke puljes obligationer på tværs af eksempelvis landegrænser.

Peter Hummelgaard Thomsen meddelte, at Socialdemokratiet kunne bakke op om forhandlingsoplægget. Det var godt, at EU nu anerkendte det danske realkreditsystem.

Holger K. Nielsen meddelte, at Socialistisk Folkeparti støttede forhandlingsoplægget.

Finansministeren forklarede, at han faktisk delte Landbrug og Fødevarers modstand mod at blande forskellige aktivtyper. Men det var bare ikke tilfældet

her. Det amerikanske boligfinansieringsmarked havde flere gange vist sig at være sårbart. Regeringens sigtelinje var at få et regelsæt, som gav plads til uændrede regler for dansk realkredit. Kapitalmarkederne, altså dem, der stiller kapital til rådighed for danske banker og realkreditinstitutter, er blevet internationaliserede. For at undgå finansielle kriser og bankkriser behøver man derfor et internationalt regelsæt, som regulerer buffere og kapitalkrav. Det var vigtigt for regeringen at inddrage dansk realkredit i forhandlingerne for at sikre, at et europæisk regelsæt ikke ville klemme den ud. Desværre sad regeringen ikke med ved bordet i Baselgruppen, en gammel organisation med de største långivere i verden, der i sin tid satte sig ned for at lave fælles regler. Danmark er ikke stort nok til at være med i det selskab. Derfor forhandlede regeringen via EU. Udfordringen ved det eksisterende system var, at de andre lande ikke havde kendt dækkede obligationer som de danske realkreditobligationer. Derfor var der en risiko for, at der på et tidspunkt ikke længere ville være plads til dem. Det var glimrende, at der nu var det.

Til Kenneth Kristensen Berth sagde han, at det var realkreditinstitutterne, ikke den enkelte boligejer, der skulle sørge for supplerende aktiver i tilfælde, hvor priserne falder til under 80 pct. Det var også de gældende regler.

Over for Finn Sørensen indvendte han, at Finans Danmark gerne ville bruge EU til at fjerne en gældende dansk regel. Det kunne regeringen ikke støtte dem i. Regeringen prøvede tværtimod at skubbe rammerne for den gældende EU-regulering sådan, at de gældende danske forhold kunne bevares. Det så ud til at lykkes i kompromisforslaget.

Finn Sørensen reagerede ved at sige, at det var nogle relevante overvejelser, regeringen har gjort sig med hensyn til reguleringen af realkreditmarkedet. Den havde afvejet, hvad der skete, hvis man kastede det danske realkreditsystem ind i forhandlingerne, over for hvad der kunne ske, hvis man lod være. Han anerkendte den vurdering og betvivlede ikke, at regeringen gjorde, hvad den kunne for at begrænse skadevirkningerne for det danske system. Men Enhedslisten var stadig betænkelige ved modellen og frygtede, at Danmark ville miste kontrollen på lang sigt, uanset hvilken virkning EU's harmonisering fik på kort sigt.

Han spurgte, om det var korrekt forstået, at de gældende regler opererede med risikovægtede kapitalkrav på en højere procentsats, men beregnet ud fra realkreditinstituttets udlån i pålydende værdi ganget med en procentsats og altså ikke et nominelt krav. Ministeren sagde, at de allerede var nominelle krav i dag, men det var vist ikke sandt? Hvis ministeren ikke kunne svare på stående fod, var det fint med et skriftligt svar. Men det ændrede ikke på Enhedslistens betænkeligheder eller faren for, at de elementer ville højne den ellers meget lave

likviditetsrisiko i det danske realkreditsystem. Partiet kunne ikke støtte et forhandlingsoplæg, der kun havde få rettelser til kompromisforslaget.

Kenneth Kristensen Berth meddelte, at Dansk Folkeparti ikke kunne støtte, at realkredit blev et EU-anliggende, og derfor ikke kunne bakke op om forhandlingsoplægget.

NOT Finansministeren svarede Finn Sørensen, at de var uenige om rækkevidden. Ministeriet ville oversende en oversigt over de gældende krav. Finn Sørensen kunne stadig være uenig med ministeren, men så ville de have et fælles grundlag at være uenige på.

Det var sandsynligt, at et fælles regelsæt om dækkede obligationer ville føre til, at andre lande nærmer sig Danmark, for ingen andre lande har et lige så effektivt lånesystem for boligejere.

Til både Finn Sørensen og Kenneth Kristensen Berth sagde han, at det ikke var nyt, at realkredit var et internationalt anliggende.

Finn Sørensen havde aldrig benægtet, at realkredit var et internationalt anliggende. Det var et spørgsmål om, hvorvidt og eventuelt i hvilken grad det skulle være et EU-anliggende. Noget af det første, han var blevet præsenteret for i Europaudvalget, da han trådte ind 7 år tidligere, var en diskussion om, hvordan man kunne passe på realkreditsystemet, fordi EU ville regulere det. Han mindede om, at alle medlemmer af udvalget dengang var enige om, at det ikke skulle være et EU-anliggende.

Finansministeren reagerede ved at sige, at der er få områder, hvor hele Folketinget stod sammen, men det er tilfældet, hver gang det gælder om at forsvare det danske realkreditsystem. Derfor havde også skiftende regeringer haft samme position. Dengang havde de andre lande en bekymring om, hvorvidt det danske system var lige så usikkert som dem, man havde set i andre lande. Nu var der udsigt til en ramme, hvor de andre lande bedre kunne forstå det danske system.

Formanden konkluderede, at der ikke var flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, da kun Dansk Folkeparti og Enhedslisten havde ytret sig imod det.

7. Minimumsdækning af tab på misligholdte lån

- *Punktet er taget af dagsordenen for rådsmødet 6. november 2018, men forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde med henblik på vedtagelse*

KOM (2018) 0134

Rådsmøde 3646 – bilag 1 (samlenotat side 58)

EU-note (17) – E 28 (EU-note af 23/5-18)

Finansministeren: Rådet ventes at vedtage sin holdning til et forslag om bankers behandling af misligholdte lån. Høje niveauer af misligholdte lån har været et problem i flere EU-lande. Andelen af misligholdte lån i EU er faldet støt de seneste år, men der er stadig udfordringer. Bl.a. har bankerne ofte lånene stående på deres balance til for høj værdi. Det kan så tvivl om bankens reelle robusthed og gøre det sværere at afhænde lånene.

Forslaget stiller minimumskrav til kreditinstitutterne om, hvor meget kapital de skal afsætte til at dække tab, når et lån misligholdes. Det skal tilskynde institutterne til at nedskrive tilstrækkeligt på lån, når problemerne med misligholdelse erkendes. Kravet vil være større jo længere lånet har været misligholdt.

Der tegner sig et kompromis, der i det store og hele fastholder Kommissionens forslag, og som regeringen støtter. Forslaget ventes ikke i praksis at have den store effekt i Danmark, hvor niveauet af misligholdte lån er lavt. Effekten vil være større i lande med større udfordringer med misligholdte lån.

Forslaget er sammen med en række andre tiltag en vigtig brik, når det gælder reduktion af risici i EU's banksektor. Bl.a. vedtog Økofin i maj styrkede kapitalkrav til bankerne og en styrkelse af krisehåndteringsdirektivet (BRRD). Pakken forhandles nu med Europa-Parlamentet. Der arbejdes på at finde et godt kompromis inden længe.

8. Eventuelt

Finansministeren: Afslutningsvis vil jeg kort orientere udvalget om, at jeg på Økofin også vil rejse et spørgsmål om samarbejde og informationsudveksling om skatteoplysninger. Det skyldes selvfølgelig sagen om snyd med udbyttebeskatning i Danmark og flere andre EU-lande. Sagen viser, at informationsudvekslingen mellem EU-landene ikke har fungeret tilstrækkeligt effektivt – for at sige det mildt.

På Økofin vil jeg derfor opfordre Kommissionen til at analysere, hvad der kan gøres, og tage initiativ til at sikre, at vi undgår lignende sager i fremtiden. Spørgsmålet er, om de eksisterende regler om informationsudveksling vedrørende skat – på trods af styrkelserne af reglerne i de senere år – bør forbedres yderligere, eller om selve reglerne faktisk er tilstrækkeligt dækkende, men til gengæld bør håndhæves og efterleves mere effektivt. Sagen viser et tydeligt behov for yderligere at styrke EU-samarbejdet om informationsudveksling på den ene eller den anden måde.

Jeg vil opfordre Kommissionen til hurtigst muligt at vende tilbage til Økofin med sin vurdering og med eventuelle bud på konkrete forbedringer.

9. Siden sidst

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

FO Punkt 5. Bemyndigelsesforordningen og markedsovervågningsforordningen

Erhvervsministeren ville forelægge to sager til tidligt forhandlingsoplæg.

FO a) Bemyndigelsesforordningen: Forslag til ændring af Rådets forordning nr. 2015/1588 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på visse former for horisontal statsstøtte

– *Tidlig forelæggelse*

KOM (2018) 0398

KOM (2018) 0398 – bilag 3 (sammenotat side 2)

EUU alm. del (18) – bilag 80 (kommenteret dagsorden)

Erhvervsministeren: Bemyndigelsesforordningen forventes færdigforhandlet i Ministerrådet i slutningen af denne måned. Formålet med forslaget er at forbedre samspillet mellem de to EU-støtteprogrammer, hvor Kommissionen og medlemsstaterne yder støtte til projekter, der styrker samarbejdet i EU på den ene side og på den anden side statsstøttereglerne, som er til for at sikre fair konkurrence, når medlemsstaterne gør brug af støtteprogrammerne.

Indhold

Med forslaget gives Kommissionen bemyndigelse til – på nærmere betingelser – at fritage medlemsstaterne fra pligten til at anmelde støtte fra to EU-støtteprogrammer til Kommissionen.

Forslaget vedrører støtteprogrammerne, som er EFSI, European Fund for Strategic Investments, også kaldet Junckerplanen, og Det Europæiske Territoriale Samarbejde – også kaldet Interreg. EFSI, som i 2021 skal videreføres i InvestEU-programmet, forvaltes af Kommissionen og støtter investeringer i virksomheder, innovation og beskæftigelse i EU. Eksempelvis har EFSI-programmet givet støtte til en udvidelse af Københavns lufthavn. Interreg-programmerne forvaltes af medlemsstaterne og har til formål at skabe bæredygtig vækst og styrke grænseoverskridende samarbejde. Et eksempel på et Interreg-program er sygehussamarbejde på tværs af grænserne.

Hvis forslaget bliver gennemført, vil Kommissionen i den såkaldte gruppefritagelsesforordning fastsætte klare, juridiske kriterier for, hvornår støtten vil være forenelig med statsstøttereglerne. Lever støtten op til kriterierne, skal medlemsstaterne ikke anmelde støtten til Kommissionen. Det vil derfor blive administrativt lettere for medlemsstaterne at yde støtte gennem de to programmer. Lever

støtten ikke op til kriterierne i gruppefritagelsen, skal støtten anmeldes til og godkendes af Kommissionen.

Regeringens holdning

Regeringen støtter formålet med forslaget om at styrke samspillet mellem EU-støtteprogrammerne og statsstøttereglerne, så det sikres, at der er en hensigtsmæssig sammenhæng mellem de to regelsæt:

På den ene side har vi EU-programmerne, hvor Kommissionen fastsætter, hvilke områder der kan støttes ud fra hensyn til de grundlæggende europæiske regler og politikker. På den anden side har vi statsstøttereglerne, hvor Kommissionen så igen skal ind og vurdere, om den støtte, medlemsstaterne yder efter programmerne, kan godkendes efter statsstøttereglerne.

Det kan gøres smartere. Nemlig ved at give Kommissionen bemyndigelse til at fastsætte nogle kriterier for, hvornår statsstøttereglerne overholdes, uden at Kommissionen skal godkende det først.

Og nu skal I høre godt efter, for det mandat, jeg beder om, er rettet til i forhold til samlenotatet, så det er det, jeg siger nu, der tæller, og ikke det, der står i samlenotatet. Der har nemlig været lidt dialog frem og tilbage om, hvordan vi kunne sikre opbakning.

FO Regeringen lægger vægt på, at reglerne for EU-støtte som et generelt princip må følge EU's statsstøtteregler. Når vi forbedrer samspillet mellem de to regelsæt, må reglerne for EU-støtte indrette sig efter statsstøttereglerne – ikke den anden vej rundt.

Men det styrker efter regeringens opfattelse retssikkerheden, at medlemsstaterne fremover kan vide på forhånd, hvad der skal til for at undgå konflikt med statsstøttereglerne.

Vi støtter, at det gøres administrativt lettere for medlemsstaterne at yde støtte gennem disse EU-programmer.

Interreg har eksisteret siden 1990'erne, og InvestEU er en videreførelse af den såkaldte Junckerplan fra 2014. Det er derfor vurderingen, at Kommissionen har indsamlet tilstrækkelig erfaring til nu at kunne sige på forhånd, hvornår støtte via disse programmer er forenelig med statsstøttereglerne. Og der kan fastlægges klare kriterier.

Derfor giver det god mening at give Kommissionen bemyndigelse til – under visse betingelser – at fritage de to støtteprogrammer fra anmeldelsespligt i de tilfælde, hvor støtten ydes af medlemsstaterne.

Støtteprogrammer og udflytning af arbejdspladser

Og nu skal I høre særligt godt efter. Det er vigtigt for regeringen at hindre, at der kan ydes økonomisk støtte, der forvrider konkurrencen på det indre marked ved at flytte virksomheder og arbejdspladser fra én medlemsstat i EU til en anden.

Det er uacceptabelt og strider mod formålet med programmerne. Og regeringen er naturligvis imod, at der gives støtte til at flytte arbejdspladser fra Danmark.

I bemyndigelsesforordningen er der ikke juridisk mulighed for at fastsætte regler, der udgør et direkte værn mod udflytning af arbejdspladser. Altså i bemyndigelsesforordningen, som vi diskuterer nu. Det kan der være i de enkelte programmer, men ikke i bemyndigelsesforordningen, som er det, som er på dagsordenen her i dag, og som vi skal tage stilling til, om vi kan gå ind for.

Alligevel lægger regeringen afgørende vægt på, at Kommissionen i forhandlingerne om forslaget tilkendegiver, at den er særligt opmærksom på ikke at støtte udflytning af virksomheder og arbejdspladser, når den forvalter EU-støtteprogrammerne. Fordi vi går meget op i det her, og vi synes, det er vigtigt, at vi ikke bliver til grin for vores egne penge ved at støtte, at der flyttes arbejdspladser ud af Danmark. Og regeringen vil altså stemme imod forslaget, hvis Kommissionen ikke kommer med en sådan tilkendegivelse.

Jeg har noteret mig, at Kommissionen ved sin revision af gruppefritagelsesforordningen i 2017 – bl.a. på baggrund af dansk anmodning – har skabt klarhed om, at gruppefritagelsen ikke kan benyttes til at yde regionalstøtte, hvis støtten vil medføre udflytning af arbejdspladser. Hvis det aktuelle forslag vedtages, vil Kommissionen altså blive holdt fast på, at den skal fortsætte sit arbejde med at sikre, at støtte ikke anvendes til udflytning af arbejdspladser. Og det vil vi selvfølgelig fra regeringens side tage op med Kommissionen i alle relevante sammenhænge.

Afslutning

Afslutningsvis vil jeg igen understrege, at regeringen støtter, at Kommissionen gives bemyndigelse til at fastsætte klare kriterier for, hvornår medlemsstaterne kan regne med, at støtte ydet efter InvestEU-programmet og Interreg-programmet er forenelig med statsstøttereglerne. Det øger retssikkerheden om de spilleregler, der gælder for at modtage støtte. Både for de medlemsstater, der yder støtten, og de virksomheder, der modtager den. Og for den sags skyld

også for konkurrenter til de virksomheder, der modtager støtten, som bedre kan kontrollere, om støtten har levet op til kriterierne.

Det er altså positivt for konkurrencen i EU, at der er klare spilleregler for statsstøtte. Det mener regeringen, at vi har en fælles strategisk interesse i. Jeg håber, at udvalget vil bakke op om regeringens linje – det kommer måske ikke som en stor overraskelse, at jeg håber det – og sikre en mere smidig måde at overholde statsstøttereglerne på – samtidig med altså, at vi holder Kommissionen fast og på ret kurs i forhold til spørgsmålet om støtte til udflytning af arbejdspladser.

Formanden roste ministeren og hans embedsværk for at forklare og eksemplificere begreber. Det havde udvalget efterspurgt, og det var glædeligt, at regeringen havde lyttet. Når regeringen også havde ændret i forhandlingsoplægget, viste det, at den lyttede til Folketingets partier.

Kenneth Kristensen Berth glædede sig over, at regeringen havde ændret i forhandlingsoplægget. Det oprindelige kunne Dansk Folkeparti ikke støtte, men det nye kunne partiet godt støtte. Partiet var ellers grundlæggende imod EU's støttesystem, men når det findes, skal man have en måde at håndtere det på, og den foreliggende løsning gav god mening. Det var afgørende for Dansk Folkepartis støtte, at regeringen lagde afgørende vægt på en tilkendegivelse fra Kommissionen om, at den er særligt opmærksom på ikke at støtte udflytning af virksomheder og arbejdspladser. Det var intet mindre end krænkende, hvis danske skatteydere skulle betale for, at danske virksomheder eksporterer job til udlandet.

Finn Sørensen takkede ministeren for en præcis fremlæggelse og for ændringerne i forhandlingsoplægget, som fremmede forståelsen, om ikke nødvendigvis enigheden. Enhedslisten var som udgangspunkt positivt indstillet over for lempelser af statsstøttereglerne, men ville gerne have yderligere ændringer indført i forhandlingsoplægget. Det var anerkendelsesværdigt og gav politisk mening, at man ville aftvinge Kommissionen et løfte. Løftet var dog en fugl på taget, ikke en fugl i hånden, når det ikke garanterede, at Kommissionen kunne holde løftet bagefter. Partiet var desuden imod at bemyndige Kommissionen til lave konkrete ændringer til gruppefritagelsesforordningen, uden at man kender de konkrete ændringer. Det var ikke godt nok, at medlemslandene ville blive konsulteret senere på året – det var at købe katten i sækken. Han foreslog derfor ministeren at ændre i forhandlingsoplægget, således at støtten til forslaget blev sat på pause, indtil Kommissionen fremlagde de konkrete ændringer, og indtil det var sikret, at lempelserne ikke kunne misbruges af ondsindede stater og virksomheder til udflytning af virksomheder.

Peter Hummelgaard Thomsen gav på Socialdemokratiets vegne udtryk for glæde over regeringens imødekomme ved at have ændret i forhandlingsoplægget. Det var ingen hemmelighed, at der inden mødet havde fundet nogle korrespondancer sted om de ændringer.

Rasmus Nordqvist havde en del understegninger med rød tusch, som han nu kunne se bort fra, efter at ministeren havde ændret i mandatet. Alternativet kunne nu bakke op om forhandlingsoplægget.

Holger K. Nielsen havde egentlig fået besked af Socialistisk Folkepartis gruppe på, at han skulle ytre sig imod forhandlingsoplægget, men efter ændringerne kunne han støtte det.

Erhvervsministeren svarede, at Kenneth Kristensen Berth ramte hovedet på sømmet: Når EU's støtteordninger findes, skal de forvaltes så effektivt som muligt. Det var forslagetets essens, og det måtte være en holdning, som kunne vinde bred opbakning uanset holdningen til, om støtten skulle eksistere.

Han præciserede, at det hele tiden havde været regeringens holdning, at lempelserne ikke skulle kunne bruges til udflytning af arbejdspladser fra Danmark. Faktisk var det svært at se, at nogen kunne have det modsatte synspunkt, og det var forunderligt, når det i offentligheden havde været udlagt, som om ministeren skulle være tilhænger af udflytning af arbejdspladser fra Danmark. Det er umuligt at finde argumenter for, uanset politisk orientering – synspunktet eksisterer simpelthen ikke. Regeringen ville i alle relevante sammenhænge sørge for at understrege, at lempelserne ikke måtte kunne bruges til udflytning.

Ministeren kunne ikke imødekomme Finn Sørensens ønske om ændringer i forhandlingsoplægget ved at sætte regeringens tilslutning til forordningen på pause, indtil de konkrete kriterier er kendt. Men han kunne sige så meget, at både Europa-Parlamentet og de enkelte medlemslande ville blive hørt via Kommissionens rådgivende udvalg for statsstøtte, når Kommissionen efter al sandsynlighed fik bemyndigelsen. Landene var altså med i processen – det var ikke sådan, at det hele blindt var overladt til Kommissionen.

Finn Sørensen anerkendte ministerens holdning, men når ministeren ikke kunne komme Enhedslistens ønske om justeringer i møde, måtte partiet fastholde sin negative indstilling til forhandlingsoplægget. Han præciserede, at Enhedslistens ønske ikke bare handlede om at sætte regeringens tilslutning på pause, men også om at få en klar sikkerhed for, at lempelserne af brugen af statsstøttemidler ikke ville kunne bruges til udflytning af arbejdspladser. En tilkendegivelse fra Kommissionen var ikke nok.

Formanden konkluderede, at der ikke var flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Enhedslisten havde ytret sig imod det.

FO b) Markedsovervågningsforordning: Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om overholdelse og håndhævelse af Unionens harmoniserede lovgivning for produkter

– *Tidlig forelæggelse*

KOM (2017) 0795

KOM (2017) 0795 – bilag 2 (sammenfatning side 8)

EUU alm. del (18) – bilag 80 (kommenteret dagsorden)

Erhvervsministeren: Vi forventer, at der opnås enighed på Coreper i løbet af november. Sagen forelægges ligesom den anden sag med henblik på tidligt forhandlingsoplæg.

Formål

Den nye markedsovervågningsforordning skal bidrage til at skabe et mere vel fungerende indre marked for varer og hæve forbrugernes tillid. Forordningsforslaget skal styrke både overholdelsen og håndhævelsen af de fælles produktregler i EU.

Der findes harmoniseret produktlovgivning for rigtig mange typer varer og sektorer i EU. Det gælder f.eks. områder som legetøj, kemikalier, kosmetik, gasapparater og fyrværkeri, men på trods af de fælles produktregler cirkulerer der stadigvæk mange usikre og ulovlige varer på det indre marked. Det giver en risiko for forbrugerne og bidrager til ulige konkurrencevilkår for de virksomheder, der overholder reglerne og sælger lovlige produkter.

Udfordringen er særligt aktuell i lyset af den stigende import fra tredjelande via internettet. Produkternes vej fra fabrikant til forbruger er blevet mere kompleks, og der indgår nye aktører især i digitale forsyningskæder. Derfor er der behov for at opdatere den eksisterende markedsovervågningsforordning, som er fra 2008. Med det forslag, som er på bordet, er der mulighed for at skabe en tidsvarende ramme, som kan sikre effektiv markedsovervågning på tværs af EU.

Forslaget

Forslaget er en del af Kommissionens varepakke fra december 2017. Pakken indeholder også en forordning om gensidig anerkendelse af varer på de områder, hvor der ikke findes fælles EU-produktregler. Det andet forslag er næsten færdigforhandlet, og der er taget forhandlingsoplæg den 25. maj 2018.

Forslaget om en ny markedsovervågningsforordning dækker langt det meste af EU's harmoniserede produktlovgivning og sætter en overordnet ramme for markedsovervågningen og håndhævelsen.

Der findes i dag allerede specifikke bestemmelser for markedsovervågning og håndhævelse inden for nogle sektorer. Det gælder f.eks. lovgivningen for kosmetik og medicinsk udstyr. Dette forslag vil gælde de steder, der ikke allerede er dækket af mere specifik lovgivning.

Et centralt element i forslaget er at sikre markedsovervågningsmyndighederne et nyt sæt værktøjer til blandt andet at håndtere nye udfordringer fra e-handel. Det drejer sig bl.a. om beføjelser som såkaldt mystery shopping, dvs. indkøb af varer under dække af at være en almindelig forbruger, så varerne kan testes. Dertil kommer muligheden for delvis lukning af hjemmesider samt adgang til oplysninger, data og at gennemføre tilsyn hos virksomheder. De tiltag skal gøre det muligt for myndighederne at agere mere ensartet på tværs af EU. Virksomheder vil dermed få sværere ved at spekulere i, hvor de kan møde den mest lempelige markedsovervågning – og få nemmest adgang til det indre marked selv med underlødige produkter.

Med forslaget er der også lagt op til at styrke samarbejdet mellem de europæiske markedsovervågningsmyndigheder. Det skal være muligt at dele flere oplysninger, anmode om mere gensidig assistance, udveksle bevismateriale og indgå i hinandens undersøgelser, så myndighederne kan agere mere effektivt.

En hjørnesten i det styrkede samarbejde er et nyt EU-overholdelsesnetværk, som skal dele erfaringer og koordinere fælles aktiviteter og projekter. Her er det ambitionen at samle repræsentanter fra medlemsstaterne, Kommissionen og koordinatorene for hvert af de sektorområder, hvor der er harmoniseret produktlovgivning.

I det oprindelige forslag var der lagt op til at give Kommissionen beføjelser til at fastsætte standarder for minimumsstraffe i regi af overholdelsesnetværket. Desuden var der bestemmelser om administrative bødeforlæg. De elementer har mødt stor modstand blandt medlemsstaterne og er derfor taget ud af forslaget. Til gengæld er det en del af forslaget, at koordinationen internt i medlemsstaterne mellem de nationale myndigheder skal styrkes. Det gøres bl.a. ved at etablere såkaldte nationale forbindelseskontorer, som skal koordinere nationale markedsovervågningstiltag og repræsentere medlemsstaterne i overholdelsesnetværket.

Med forslaget ønsker man også at fremme virksomhedernes efterlevelse af reglerne på området. Derfor lægges der op til at sikre mere operationel information

og vejledning til virksomhederne. Det vil bl.a. ske via den fælles portal "Single Digital Gateway", hvor der bliver nye krav til Kommissionen og medlemsstaterne om at stille brugervenlig information til rådighed.

Der åbnes også for, at myndigheder f.eks. kan tilrettelægge fælles oplysningsindsatser i samarbejde med økonomiske aktører som branche- og interesseorganisationer. Den model, der lægges op til nu, minder meget om den danske tilgang på området.

Som nævnt ønsker man målrettet at adressere de udfordringer, der er forbundet med den stigende internethandel. Det gør man bl.a. ved at kræve, at virksomheder fra tredjelande skal have en kontaktperson placeret inden for EU. I løbet af forhandlingerne er rollen for denne kontaktperson blevet udvidet efter ønske fra medlemsstaterne. Der lægges nu op til, at kontaktpersonen skal have ansvar for regelefterlevelsen for de produkter, virksomheden sælger i EU. Det vil sige, at myndighederne kan stille denne person til ansvar, hvis produkterne ikke overholder reglerne.

Forslaget samordner også markedsovervågningsreglerne til reglerne på toldområdet, og samarbejdet mellem told- og markedsovervågningsmyndighederne styrkes.

Erhvervs- og samfundsøkonomiske konsekvenser

Forslaget forventes at have positive erhvervsøkonomiske konsekvenser. Virksomhederne vil få mere information og bedre vejledning om reglerne, så efterlevelseseffekterne bliver lavere.

Forslaget forventes også at have samfundsøkonomiske konsekvenser, da det vil skabe mere lige og gennemsigtige rammevilkår for virksomhederne og dermed bidrage til et mere velfungerende indre marked for varer.

Endelig forventes forslaget at have negative statsfinansielle konsekvenser blandt andet på grund af de øgede krav til registreringer og samarbejde mellem myndigheder, der skal styrke markedsovervågningen på tværs af EU. Eller sagt mere ligeud: Det kommer til at koste en lille smule penge.

FO *Regeringens holdning*

Regeringen støtter dette skridt henimod et velfungerende indre marked for varer, bl.a. gennem øget samarbejde mellem myndigheder og bedre information og vejledning til virksomheder.

Regeringen støtter tiltag, der styrker overvågningen af den stigende import af produkter fra tredjelande og af produkter, der sælges online.

Regeringen lægger desuden vægt på, at forslaget om en kontaktperson kan håndhæves i praksis og er foreneligt med handelspolitiske hensyn i regi af WTO. Der har været bekymring for, at det kunne skabe uberettigede handelsbarrierer og kunne føre til modtiltag fra tredjelande.

Regeringen finder det vigtigt, at forslaget tager højde for nye og mere komplekse forsyningskæder og herunder tiltag vedrørende produkter, der sælges online.

Regeringen finder det vigtigt, at det øgede samarbejde mellem myndigheder på tværs af grænserne kan integreres i den eksisterende markedsovervågning i Danmark på en omkostningseffektiv måde, og at omkostningerne ved forslaget minimeres.

Regeringen arbejder for, at overholdelsesnetværket får en praktisk udformning, der gør det relevant for den daglige markedsovervågning.

Regeringen lægger vægt på, at det fastholdes i forslaget, at det ikke overlades til Kommissionen at fastsætte standarder for minimumsstraffe, og at sanktionering ikke reguleres detaljeret. Det bør være op til medlemsstaterne selv at tilrettelægge bødesystemet i overensstemmelse med nationale procedurer.

Regeringen lægger vægt på, at pålæggelse af sanktioner og andre indgribende beføjelser kan gennemføres i overensstemmelse med dansk ret og uden væsentlige ændringer af gældende dansk retspleje.

Regeringen støtter forslagets tiltag om bedre information og vejledning til virksomheder på en måde, der ikke kompromitterer myndighedernes upartiskhed og tilsynsrolle over for virksomhederne. Den bemærkning skyldes en bekymring for, at meget tætte samarbejdsrelationer mellem myndigheder og virksomheder kan påvirke myndighedernes neutralitet.

Afslutning

Der er ingen tvivl om, at markedsovervågning er en kompleks opgave i en verden præget af global handel. Det kræver forskellige tiltag at håndtere de udfordringer, vi oplever med markedsføring af usikre produkter på det indre marked. Forordningen er et godt skridt på vejen til at gear markedsovervågningsmyndighederne til at agere effektivt og arbejde tættere sammen inden for EU.

Regeringen støtter altså en styrkelse af markedsovervågningen på tværs af EU i overensstemmelse med nye og mere komplekse forsyningskæder. Vi ønsker en opdatering af reglerne, der giver mening i praksis for virksomheder, myndigheder og forbrugere, og tager højde for nye forsyningskæder, men uden unødigt at

gribe ind i nationale sanktionsregimer. Jeg håber på den baggrund, at udvalget kan støtte regeringens linje.

Kenneth Kristensen Berth anerkendte, at der var behov for at få styr på alt det skrammel, der kom til Europa via hjemmesider som Alibaba og Wish. Men han var usikker på, om EU havde øje for områdets kompleksitet, for forslaget omfattede en meget stor produktkategori, og alligevel behandlede man produkterne ens. Det var f.eks. fornuftigt nok at indføre en regel om en retligt ansvarlig kontaktperson ved import af kemikalier eller legetøj, men hvad var den højere mening med, at en lille boghandel i USA skulle have en retlig repræsentant i EU for at kunne sælge bøger til enkeltpersoner i Europa? Det var ikke bare at skyde gråspurve med kanoner, men at skyde regnorme med kanoner. Hvorfor havde man ikke sondret nærmere mellem relevante og irrelevante produktkategorier?

Han spurgte, hvordan beføjelsen til at tilbagekalde og ødelægge produkter forholdt sig til den private ejendomsret. Når man har erhvervet et produkt, har man vel ejendomsretten over det? Hvad var ejerens rettigheder, når EU traf en administrativ beslutning om at beslaglægge og destruere produktet? Ville man kunne destruere andet end bomber og andre ting, der var til fare for folk?

Det var tvivlsomt, om forslaget var i WTO-medholdeligt. Hvis USA pludselig krævede, at alle europæiske virksomheder skulle stille med en juridisk kontaktperson i USA for at kunne eksportere varer til landet, ville EU med garanti brokke sig og køre en sag på det. Hvordan havde regeringen tænkt sig at finde ud af, om forslaget er WTO-medholdeligt, før der måtte blive anlagt sag? Var der anlagt en sag præliminært?

Han spurgte desuden, hvad der i samlenotatet mentes med "produkter til fri omsætning af såkaldt autoriserede økonomiske aktører efter EU's toldkodeks kontrolleres som udgangspunkt mere lempeligt". Hvilke produkter var der tale om?

Finn Sørensen mente, at der var tale om en tilståelsessag, som var typisk for EU og visse regeringer. Først indførte man det indre marked, hvor produkter kunne vandre frit over grænserne, uden at medlemsstaterne havde ret stor mulighed for at værne sig imod produkter, som de ikke ville have ind på markedet. Den grundlæggende systemfejl i EU's regler på det område var, at alle medlemslande skal anerkende en vare og ikke må forhindre indførelse af den, hvis den er lovlig at sælge i et andet land.

Når så de regler findes, som Enhedslisten ellers er imod, må almindelige retsprincipper håndhæves, og derfor var partiet tvunget til at være positiv over for den del af forslaget. Men ministeren måtte lægge afgørende vægt på, at pålægget til medlemsstaterne om at indføre bødestraf ikke kom til at stride mod dansk

retsplejelov. Den måtte også lægge afgørende vægt på, at det ikke blev overladt til Kommissionen at fastsætte standarder for minimumssanktioner.

Forbrugerrådet TÆNK havde i deres høringssvar gjort opmærksom på, at forordningen kun gjaldt varer med CE-mærke. Det betød, at alle produkter, der ikke var omfattet af harmoniserede EU-regler, såsom legepladsudstyr, børneomsorgsprodukter og møbler, faldt udenfor. Ville regeringen arbejde for, at produkter uden CE-mærke blev omfattet af forslaget? Og hvad mente ministeren om Forbrugerrådet TÆNK's forslag om en ulykkesdatabase?

Jan E. Jørgensen brød sig ikke om bestemmelsen om minimumsstraffe og spurgte til ministerens vurdering af, hvorvidt de andre medlemslande havde forståelse for, at implementering skulle ske i overensstemmelse med de enkelte landes retsprocesser.

Peter Hummelgaard Thomsen meddelte, at Socialdemokratiet støttede forhandlingsoplægget. Man kunne diskutere enkeltheder, men forslaget trak overordnet i den rigtige retning.

Rasmus Nordqvist var ligesom Finn Sørensen interesseret i ministerens reaktion på Forbrugerrådet TÆNK's høringssvar.

Holger K. Nielsen medgav, at Forbrugerrådet TÆNK havde ret i de begrænsninger, der blev påpeget ved forslaget, men da der overordnet var tale om et fremskridt, kunne Socialistisk Folkeparti støtte forhandlingsoplægget.

Erhvervsministeren sagde til Kenneth Kristensen Berth, at spørgsmålet om en retligt ansvarlig kontaktperson ikke måtte blive en handelshindring. Små danske virksomheder med en lille omsætning i USA skal ikke mødes af et modkrav om en repræsentant i USA. Men forslaget ville ikke gælde den lille boghandel, for det omfattede kun det harmoniserede område og dermed ikke bøger. På det harmoniserede område havde man allerede har enslydende regler og definitioner. Det giver mening at styrke markedsovervågningen på de områder, hvor der er et fælles grundlag på tværs af medlemsstaterne.

Han oplyste, at Rådets Juridiske Tjeneste havde vurderet, at bestemmelsen om en kontaktperson ikke er diskriminerende over for tredjelande, idet visse europæiske virksomheder bliver mødt af det samme krav. Konklusionen var derfor, at bestemmelsen er forenelig med handelspolitiske hensyn i regi af WTO og international handel generelt.

På spørgsmålet om ejendomsretten svarede han, at varer kun ville blive konfiskeret og destrueret, hvis de udgjorde en fare for folk. Var der tale om en bom-

be, ville ejendomsretten nok ikke gælde. Så ville den blive destrueret. Det var værd at bemærke, at bestemmelsen kun gjaldt for varer i virksomhedernes varetægt. Man ville altså ikke kunne destruere et produkt, en forbruger havde fået i sin besiddelse. Påbuddet kunne prøves ved domstolene.

Han oplyste desuden over for Kenneth Kristensen Berth, at "produkter til fri omsætning af såkaldt autoriserede økonomiske aktører efter EU's toldkodeks" var udgået af forslaget, da medlemslandene ikke mente, at det var relevant for produktsikkerhed.

Til Finn Sørensen sagde han, at regeringen ikke ville lægge afgørende vægt på at sikre, at forordningen i højere grad indrettes efter dansk retspleje. Hvis alle lande altid lagde afgørende vægt på, at ordningerne blev som i deres land, ville det blive svært at have fælles regler om noget i EU. Men regeringen ville forsøge at trække forordningen i dansk retning.

Svaret til Jan E. Jørgensen lød, at minimumsstraffe ikke længere var en del af forordningen.

På spørgsmålene om Forbrugerrådet TÆNK's høringssvar svarede han, at forordningen kun gjaldt CE-mærkede produkter, fordi der her er enslydende regler allerede. Det er svært at koordinere overvågning af et marked for varer, der er omfattet af forskellige regler fra land til land. Produktsikkerhedsdirektivet ensarter sagsbehandling for forbrugerprodukter – ligesom reglerne om gensidig anerkendelse beskytter virksomhedernes ret til at markedsføre deres produkter i de forskellige lande.

Vedrørende TÆNK's ønske om en ulykkesdatabase sagde han, at den tidligere havde været diskuteret i EU, men erfaringer havde vist, at det var svært at nå enighed mellem medlemslandene. Kommissionen havde gennemført og finansieret nogle pilotprojekter for at identificere måder, en database kunne etableres på. De projekter har vist, at en sådan base er meget ressourcetung, især inden for sundhedsvæsenet, som primært ville blive ansvarlig for at indsamle nødvendige data om f.eks. ulykker med legetøj. Desuden var det blevet påvist, at de indsamlede data ikke nødvendigvis var nyttige for markedsovervågningsmyndighederne.

Rasmus Nordqvist gav sin opbakning til forhandlingsoplægget.

Finn Sørensen takkede ministeren for klare, konkrete svar, man kunne forholde sig til. Han kunne ikke støtte forhandlingsoplægget.

Kenneth Kristensen Berth spurgte, om ministeriet kunne oversende en udtømmende liste over CE-mærkede produktkategorier. Han spurgte desuden, om forslaget kun omfattede varer, der skulle CE-mærkes, eller også varer, der bare kunne CE-mærkes?

NOT **Erhvervsministeren** ville gerne oversende en liste over CE-mærkede produktkategorier. På det andet spørgsmål svarede han, at man ikke selv kan vælge, om et produkt skal CE-mærkes. Forordningen ville ikke lave om på kravene.

Kenneth Kristensen Berth meddelte, at han ikke kunne støtte forhandlingsoplægget.

Formanden konkluderede, at der ikke var flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Dansk Folkeparti og Enhedslisten havde ytret sig imod det.

FO Punkt 6. Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets ændring af direktiv 2013/37/EU om videreanvendelse af den offentlige sektors informationer (PSI-direktivet)

– *Tidlig forelæggelse*

KOM (2018) 0234

KOM (2018) 0234 – bilag 2 (sammenfatning)

EUU alm. del (18) – bilag 80 (kommenteret dagsorden)

EUU alm. del (17) – bilag 841 (udvalgsmødereferat side 1039, senest behandlet i EUU 1/6-18)

Ministeren for offentlig innovation: Forslaget blev fremsat af Kommissionen den 25. april 2018 og har været forelagt Europaudvalget til orientering den 1. juni 2018 af energi-, forsynings- og klimaministeren. På telerådsmødet den 8. juni 2018 var forslaget sat på dagsordenen til orientering.

Forslaget handler om åbne offentlige data. Det overordnede formål med forslaget er at gøre offentlige data lettere tilgængelige for borgere og virksomheder og dermed styrke den fælles dataøkonomi i EU. Kommissionen har udarbejdet forslaget efter en evaluering af det nuværende PSI-direktiv. Evalueringen viste, at der fortsat er hindringer for, at små og mellemstore virksomheder kan bruge åbne offentlige data som et led i deres forretning. Formålet med revisionen af PSI-direktivet er at nedbryde de hindringer.

Kommissionens ændringsforslag indebærer, at forskningsdata og offentlige data inden for transport- og forsyningssektorerne omfattes af direktivet. Offentlige virksomheder inden for transport- og forsyningsområdet bliver også omfattet.

PSI-direktivet stiller ikke krav om, at nye data skal gøres tilgængelige på disse områder, og det ændrer ikke ved eksisterende regler om adgang til offentlige data. Personhenførbare data, som ikke er tilgængelige i dag, vil heller ikke være offentligt tilgængelige fremover. Direktivet regulerer, hvordan data, som allerede er tilgængelige i dag, skal udstilles.

Forslaget forpligter medlemsstaterne til at gøre visse data tilgængelige på en bestemt måde – via såkaldte API'er, dvs. funktionalitet, der gør det muligt for et it-system at hente og anvende data fra et andet it-system. Dette krav skal sikre en ensartet og tidssvarende adgang til at genbruge data på tværs af EU.

Der stilles også krav om, at medlemsstaterne udarbejder nationale åbne data-politikker på forskningsområdet, og at udvalgte datasæt af høj værdi gøres frit tilgængelige.

Endelig ændres gebyrbestemmelsen i det nuværende PSI-direktiv. Det betyder, at muligheden for, at myndigheder kan opkræve brugerbetaling for adgang til data, indskrænkes.

Forslaget har fået en positiv modtagelse blandt medlemsstaterne, som støtter Kommissionens intentioner på dataområdet. Flere medlemsstater har fremhævet, at der kan være store udgifter ved at frikøbe datasæt af høj værdi. En række medlemsstater har dog udtrykt skepsis over for artikel 13 i Kommissionens forslag, som indebærer, at datasæt af høj værdi skal udvælges ved hjælp af en delegeret retsakt. EU-formandskabet har under forhandlingerne foreslået, at datasæt af høj værdi udvælges ved brug af en gennemførelsesretsakt i stedet for. Ved anvendelsen af en gennemførelsesretsakt får medlemsstaterne større indflydelse på udvælgelsen af datasættene.

På grund af den udbredte opbakning til forslaget har EU-formandskabet valgt at sætte forslaget på dagsordenen til Coreper allerede den 7. november til generel indstilling.

FO Regeringen støtter overordnet Kommissionens hensigt om at gennemføre initiativer, der skaber vækst og innovation med udgangspunkt i offentlige data.

Regeringen vurderer, at forslaget kan medføre væsentlige statsfinansielle udgifter. Det skyldes især udgifter til klargøring og opdatering af data via API'erne, mistede gebyrindtægter og frikøb af datasæt af høj værdi.

Regeringen lægger vægt på, at medlemsstaterne får indflydelse på, hvilke datasæt der udvælges som særligt værdifulde og dermed skal frikøbes. Regeringen støtter derfor – på linje med andre medlemsstater – forslaget om at anvende en gennemførelsesretsakt frem for en delegeret retsakt til at definere, hvilke datasæt af høj værdi der skal frikøbes efter artikel 13.

Kenneth Kristensen Berth spurgte, hvem der ville få retten til data, som er tilvejebragt i et partnerskab mellem offentlige myndigheder og private virksomheder.

Rasmus Nordqvist spurgte, om ministeren forventede opbakning i Rådet til regeringens ønske om at anvende gennemførelsesretsakter frem for delegerede retsakter. Han var i øvrigt enig med regeringen og mente, at det var fornuftigt, at den ville arbejde for det.

Ministeren for offentlig innovation svarede Kenneth Kristensen Berth, at man med det foreliggende forslag ikke ville give adgang til at dele eller købe data i tilfælde, hvor den nationale lovgivning ikke allerede gav mulighed for det. Der

var med andre ord ikke tale om en udvidelse af offentlige myndigheders ret til at bruge datasæt for offentlige myndigheder. Det gjaldt også data, der var tilvejebragt i et partnerskab mellem offentlige myndigheder og private virksomheder. Masser af data i Danmark er tværoffentlige, hvor staten i samarbejde med regioner og kommuner forbedrer kvaliteten af og styrer adgangen til en række centrale registre i Danmark. Ikke mindst grunddataprogrammet giver fri adgang til virksomhedsdata, adressedata og geodata til gavn for både borgere, myndigheder og virksomheder.

Hun svarede bekræftende på Rasmus Nordqvists spørgsmål om, hvorvidt der var opbakning i rådet til Danmarks ønske.

Kenneth Kristensen Berth kunne ikke støtte forhandlingsoplægget, selv om der ikke var noget i vejen med forslaget indhold, for det var ikke et emne, EU efter Dansk Folkepartis mening burde beskæftige sig med.

Formanden konkluderede, at der ikke var et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, da kun Dansk Folkeparti og Enhedslisten havde ytret sig imod det. Enhedslisten havde meddelt deres stillingtagen skriftligt.

Punkt 7. Toldrelaterede sager

Skatteministeren ville forelægge to sager på toldområdet, begge til forhandlingsoplæg. Sagerne blev forelagt uden for den almindelige rådsmøderække, da man forventede, at de ville blive vedtaget uden behandling på et rådsmøde. Udvalgets medlemmer havde fået oversendt et notat om sagerne, hvorfra han ville fremhæve de væsentligste elementer.

FO a) Forslag til forordning om ændring af forordning (EU) nr. 952/2013 med henblik på forlængelse af den midlertidige anvendelse af andre midler end edb som omhandlet i EU-toldkodeksen

– *Tidlig forelæggelse/generel indstilling*

KOM (2018) 0085

KOM (2018) 0085 – bilag 2 (samlenotat side 2)

EUU alm. del (18) – bilag 80 (kommenteret dagsorden)

Skatteministeren: ville forelægge to sager på toldområdet, begge til forhandlingsoplæg. Sagerne blev forelagt uden for den almindelige rådsmøderække, da man forventede, at de ville blive vedtaget uden behandling på et rådsmøde. Udvalgets medlemmer havde fået oversendt et notat om sagerne, hvorfra han ville fremhæve de væsentligste elementer.

Med EU's Toldkodeks ensartes toldprocesser og krav på tværs af EU. Toldkodeksen fastsætter, at al kommunikation mellem virksomheder og myndigheder og mellem myndigheder indbyrdes skal foregå digitalt.

Som følge heraf skal alle toldprocedurer omfattes af elektroniske systemer. EUTK indebærer derfor omfattende ændringer af regler, processer og tilhørende it-systemer på toldområdet i EU.

Implementeringen kompliceres af, at vi ikke kan sætte det nuværende system på pause, da varer skal kunne toldbehandles og frigives "24-7", og at it-systemerne samtidig skal udvikles, så de spiller sammen med tilhørende fælles europæiske it-systemer.

I Danmark betyder den nye EU-Toldkodeks, at hovedparten af de nuværende toldsystemer skal udskiftes. Det skyldes, at de nuværende systemer – primært pga. forældet teknologi og systemmæssige knopskydninger – ikke vil kunne understøtte de omfattende krav til særligt data og datahåndtering.

Hovedparten af arbejdet med at gennemføre systemerne går planmæssigt, om end det er en stor opgave med betydelige risici og en stram tidsplan.

Det har dog vist sig, at det ikke er muligt at nå at indføre såmmentlige it-systemer, der skal understøtte toldkodeksen inden udgangen af 2020, som er den nuværende tidsfrist for gennemførelsen.

Det har vi fra dansk side fremhævet i flere år samtidig med, at vi har arbejdet for realistiske tidsplaner for såvel myndigheder som virksomheder. Dette synspunkt har nu vundet indpas i EU-Kommissionen og de øvrige EU-lande. Det er meget positivt.

EU-Kommissionen har derfor fremlagt et forslag om at udskyde tidsfristen fra 2020 til 2025 for indførelsen af visse af de elektroniske løsninger, der skal understøtte toldkodeksen. Det gælder bl.a. de systemer, der vedrører importkontrol, eksport og transit.

Regeringen er positiv over for at udskyde tidsfristerne for disse systemændringer, der betyder, at der gives tilstrækkelig tid til at udvikle og indføre de nødvendige it-løsninger. Regeringen kan derfor støtte hensigten med Kommissionens forslag.

Regeringen har i forhandlingerne lagt betydelig vægt på, at der sker en *generel* udskydelse af tidsfristen til udgangen af 2025.

EU-Kommissionen og hovedparten af EU-landene finder, at den valgte tilgang med at udskyde it-understøttelsen af en række konkrete artikler er dækkende. De er samtidig bekymret for, at en generel udskydelse af tidsfristen som sådan vil sende et signal om, at projektet er langt mere forsinket, end tilfældet reelt er.

Regeringen kan på den baggrund acceptere en udskydelse af de konkrete artikler til udgangen af 2025.

Kommissionens forslag lagde ikke op til en udskydelse af udviklingen af nye/tilrettede *nationale* importsystemer. Dette har en række EU-lande – herunder Danmark – fundet nødvendigt og arbejdet for, således at det sikres, at Danmark og andre lande kan nå i mål hermed.

Det østrigske formandskab i EU har i sit kompromisforslag til en vis grad imødekommet bl.a. Danmark med forslaget om en udskydelse af tidsfristen for ændring af de nationale importsystemer til udgangen af 2022.

Denne udskydelse er ikke helt så lang, som Danmark ideelt havde ønsket - det var udgangen af 2023. Men fristen stemmer overens med den tidsplan, som skatteforvaltningen pt. arbejder ud fra.

Det er samlet set positivt, at det er lykkedes Danmark at få udskudt tidsfristerne, så de er mere realistiske, og regeringen kan derfor tilslutte sig det kompromis, der lægges op til.

FO b) Forslag til forordning om import af kulturgenstande

– *Tidlig forelæggelse/generel indstilling*

KOM (2017) 0375

KOM (2017) 0375 – bilag 2 (samlenotat side 8)

EUU alm. del (18) – bilag 80 (kommenteret dagsorden)

Skatteministeren: Forslagets formål er at forhindre import til EU af ulovligt eksporterede kulturgoder. Forslaget følger af anti-terror-dagsordenen og skal bekæmpe finansiering af terror. Det synes vi grundlæggende er en vigtig dagsorden.

Forslaget indebærer, at en bred række typer af kulturgoder skal være ledsaget af enten en tilladelse eller erklæring.

Det oprindelige forslag fra EU-Kommissionen var meget bredt og omfattede mange kulturgoder - uanset om der var påvist sammenhæng med terrorfinansiering eller ej. Forslaget indebærer derfor risiko for en række byrder på en meget stor del af den lovlige handel med kulturgoder.

I forhandlingerne er der derfor blevet arbejdet på, at forslaget blev målrettet de kulturgoder, der er størst risiko for vil kunne anvendes til terrorfinansiering. Målrættningen er sket ved, dels at se på de omfattede kategorier af genstande, dels se på genstandenes alder og værdi.

Samtidig er der arbejdet på at gøre forslaget "digitalt", således at tilladelser og erklæringer skal indgå i en centralt udviklet it-løsning, som EU-Kommissionen skal stå for udvikling og drift af.

Regeringen er overordnet positiv over for sigtet med forslaget. Regeringen har arbejdet for at målrette forslaget, hvilket er lykkedes, så det nu står mål med forslagets terrorbekæmpende formål. Regeringen hilser derfor formandskabets mere målrettede kompromisforslag velkomment.

Regeringen støtter også udvikling og anvendelse af en fælles it-løsning, som EU-Kommissionen står for, hvilket også er inkluderet i kompromisforslaget. For-

slaget forudsætter en høj grad af viden om kulturgjenstande, der ikke er en del af den danske kulturarv, og dermed viden, som ikke umiddelbart er til rådighed for de danske myndigheder. Regeringen arbejder derfor på, at forslaget understøttes af muligheder for, at de danske myndigheder kan trække på andre landes kompetencer – gerne i EU-regi.

Det har også været vigtigt for regeringen, at forordningen har realistiske ikrafttrædelses- og anvendelsesbestemmelser, så ikke mindst it-løsningen kan nå at blive klar, inden forordningen skal finde anvendelse.

Regeringen kan derfor tilslutte sig det kompromisforslag, der lægges op til.

FO Punkt 8. Kommissionens forslag til forordning om generelle krav til køretøjssikkerhed i forbindelse med typegodkendelse af motorkøretøjer

– *Generel indstilling*

KOM (2018) 0286

KOM (2018) 0286 – bilag 2 (sammenfatning)

EUU alm. del (18) – bilag 80 (kommenteret dagsorden)

Transport-, bygnings- og boligministeren: Jeg ønsker at inddrage jer og tage mandat forud for Coreper den 14. november. Forslaget skal på KKE-rådsmøde den 29. november til generel indstilling. Der er tale om en ny forordning, der erstatter tre tidligere forordninger, som fastsætter en række sikkerhedsmæssige, køretekniske krav i forbindelse med godkendelsen af forskellige typer køretøjer.

Formålet med ændringsforslaget er primært at øge færdselssikkerheden i Unionen ved at revidere minimumskravene for sikkerhedsudstyr i motorkøretøjer. Regeringen har som led i sin tidlige interessevaretagelse i EU-sager arbejdet for, at Kommissionen skulle fremsætte et ambitiøst forslag for at styrke færdselssikkerheden. Det glæder derfor regeringen, at Kommissionen har lyttet til bl.a. de danske ønsker, og at dette forslag afspejler en ambitiøs tilgang til området. Kommissionen foreslår 17 konkrete sikkerhedsforanstaltninger.

For at sikre at alle nye køretøjer i tilstrækkelig grad udstyres med de pågældende sikkerhedsforanstaltninger, indføres de som krav i forbindelse med typegodkendelsen af køretøjet. Som eksempler på nogle af de typer af sikkerhedsudstyr, der fremover skal indgå i køretøjerne er bl.a.: et avanceret nødbremsesystem, intelligent farttilpasning, vognbaneassistent, trætheds- og opmærksomhedsovervågning og bakdetektion.

For lastbiler og busser lægges der endvidere op til, at der skal gælde særlige krav om, at disse skal udstyres med systemer, som kan detektere bløde trafikanter i nærheden af køretøjets front eller ved siden af køretøjet med henblik på at advare føreren. Yderligere vil der blive stillet krav om forbedret direkte udsyn fra førersædet af lastbiler og busser. De to sidstnævnte foranstaltninger tager særlig sigte på at forhindre højresvingsulykker med bløde trafikanter.

Regeringen støtter det overordnede formål med Kommissionens forslag og er positiv over for, at Kommissionen vil højne den generelle køretøjssikkerhed. Det er vigtigt, at bløde trafikanter sikres en forbedret beskyttelse således, at de fortsat kan færdes sikkert på trods af en stigende trafikmængde. Regeringen anser tekniske løsninger som et effektivt middel til at fremme færdselssikkerheden og er enig med Kommissionen i, at der er behov for en revidering af minimumsstandarderne for sikkerhedsudstyr i køretøjerne. Regeringen ønsker en balance-

ret tilgang således, at særligt bløde trafikanter sikres hurtigst muligt samtidig med, at førerens mulighed for kontrol over køretøjet ikke indskrænkes unødigt.

FO Regeringens forhandlingsoplæg er på den baggrund: At man fra dansk side overordnet kan støtte forslaget om at hæve sikkerhedsniveauet i motorkøretøjer gennem fastsættelse af krav om 17 konkrete sikkerhedsforanstaltninger, som skal være obligatorisk udstyr på alle omfattede køretøjer, som markedsføres i EU;

At man fra dansk side lægger vægt på, en forbedret beskyttelse af bløde trafikanter, herunder fodgængere og cyklister, således at disse fortsat kan færdes sikkert på trods af en stigende trafikmængde;

At man fra dansk side lægger vægt på, at førerens kontrol over køretøjet ikke indskrænkes unødigt, og at kravene om foranstaltninger, som f.eks. fratager føreren muligheden for selv at kontrollere bilens hastighed begrænses;

At man fra dansk side vil arbejde for, at fremskynde implementeringstidspunktet for kravet om bedre direkte udsyn for lastbilers førerhuse, da dette vil have en positiv effekt overfor risikoen for højresvingsulykker,

Og endelig at man fra dansk side vil arbejde for, at der skal være proportionalitet mellem den øgede færdselssikkerhed og sikkerhedsforanstaltningernes økonomiske omkostninger, således at prisen på køretøjerne ikke stiger unødigt.

Regeringen er positiv over for det foreliggende kompromisforslag, som vil have en positiv effekt på færdselssikkerheden i Danmark og i resten af Unionen.

Rasmus Nordqvist forstod ikke, at regeringen på den ene side ville "arbejde for at begrænse krav og foranstaltninger, der f.eks. fratager føreren muligheden for selv at kontrollere bilens hastighed". Med forslaget ville man netop gerne i byer sørge for at beskytte bløde trafikanter ved at sikre, at biler ikke kan køre hurtigere end tilladt. Det var et fornuftigt direktivforslag, men hvad gik regeringen egentlig ind til forhandlingerne med?

Transport-, bygnings- og boligministeren svarede, at forslaget ikke begrænsede førerens ret til at styre hastigheden på et køretøj. Det ville være dumt, fordi det sker, at man for at komme ud af en farlig situation skal træde på speederen – f.eks. ved en overhaling. Systemer med begrænsninger for, hvor hurtigt man må køre i den lignende situationer, ville være til skade for sikkerheden.

Holger K. Nielsen syntes, at det var en fornuftigt forslag, men bad ministeren forklare, hvad der lå i, at tiltag skulle være omkostningseffektive, og at prisen på bilerne ikke måtte stige unødigt.

Peter Hummelgaard Thomsen var positiv over for forslaget, men ville gerne vide, om det i navnlig storbyer i Europa vil være muligt at indføre ekstra tiltag end, hvad der var lagt op til i direktivet, for at sikre den trafikale sikkerhed.

Transport-, bygnings- og boligministeren svarede Holger K. Nielsen, at man i teorien kunne forestille sig, at nogle lande ville kæmpe for sikkerhedsforanstaltninger, der er meget dyre i forhold til den sikkerhed, de giver. Det kunne være en teknologi udviklet i et EU-land. Danmark og andre lande ville så mene, at den var for dyr til at retfærdiggøre den lille ekstra sikkerhed, den måtte give. Regeringen bakkede op om det foreliggende forslag og mente, at ekstraomkostningen ved det foreslåede sikkerhedsudstyr stod fuldt ud mål med den ekstra sikkerhed, man får.

Til Peter Hummelgaard Thomsen sagde ministeren, at der var mulighed for, at byer kan udpege bestemte zoner med ekstra krav til de køretøjer, der færdes der. Det kan f.eks. være renovationskøretøjer, og ved udbud kan der være krav om, at de skal leve op til en bestemt sikkerhedsstandard. Der var nogle gældende standarder for køretøjer, og de blev opdateret til en tid med nyt udstyr og nye krav for typegodkendelse.

Rasmus Nordqvist støttede forhandlingsoplægget. Han lagde særlig vægt på, at regeringen ville arbejde for at forbedre beskyttelsen af de bløde trafikanter. Det var et lidt vagt formuleret forhandlingsoplæg, og derfor var det svært at tage stilling til, men han håbede, at han havde opfattet det korrekt.

Holger K. Nielsen var enig med Rasmus Nordqvist. Det var et udmærket forslag, men ikke konkret, når ministeren sagde, at man teoretisk set kunne forestille sig, at regeringen ville gå imod nogle dyre tiltag. Ville regeringen sætte sig imod, hvis der kom forslag, der ville svækkede Kommissionens?

Transport-, bygnings- og boligministeren bekræftede Holger K. Niensens kommentar: Hvis nogle lande forsøgte at trække i en mindre ambitiøs retning end Kommissionen, ville regeringen arbejde imod dem. Regeringen gik ind for forslaget og havde i en tidlig fase markeret, at den fandt det vigtigt at forbedre sikkerheden på vejene. Der var stor udvikling inden for teknologien, der udgør en god måde at sørge for sikre veje på.

Formanden meddelte, at Enhedslisten havde meddelt skriftligt, at de ikke kunne bakke op om forhandlingsoplægget. Han konkluderede, at der ikke var et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Enhedslisten havde ytret sig imod det.

Mødet sluttede kl. 13.49